Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 230 (1480) ♦ Субота, 7 грудня 1996 року ♦ Ціна договірна

І в Раді Європи знають про Чигирин, Галич, Переяслав...

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз зустрівся з членами делегації Ради Європи — учасниками міжнародної конференції, присвяченої історичним містам нашої держави.

Сьогодні в Україні понад 500 міст, літопис кожного з яких перевищує три століття. Це не лише нагадування нам про те, що Русь Київську — давню Україну називали Гардарикою — країною міст, а й спроба включити їхні не використовувані досі потенціал у державотворчі процеси. Тому під час зустрічі головними були питання законотворчості, зокрема проблем розвитку самоврядування, поглиблення демократизації нашого суспільства.

Олександр Мороз запевнив гостей, що Україна буде вирішувати ці питання, діючи в рамках європейських традицій та міжнародних правових норм.

Замість суперечки краще ще раз потиснути руки

Учора перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Ткаченко зустрівся з членами комісії оборони Державних зборів Угорської Республіки, які вивчали в Києві український досвід реформування Збройних сил.

Угорські парламентарії висловили Олександру Ткаченку свої міркування щодо змін, яких зазнала українська система державної безпеки. На думку депутатів Державних зборів, Києву ще треба докласти чимало зусиль, аби реформувати оборонну галузь.

Під час зустрічі наголошувалося на необхідності поглиблення українсько-угорського двостороннього співробітництва, а також на створенні надійної системи безпеки в східноєвропейському регіоні.

Олександр Ткаченко вважає, що Києву та Будапешту не слід загострювати увагу на спірних питаннях двосторонніх відносин, зокрема на проблемі розширення НАТО на схід. Навпаки, нині обидві держави мають знаходити спільні точки зіткнення, розвивати взаємовигідне співробітництво.

ПРИЄМНІ ОБІЦЯНКИ

Як ми вже повідомляли, Президент України Леонід Кучма побував у Сумах.

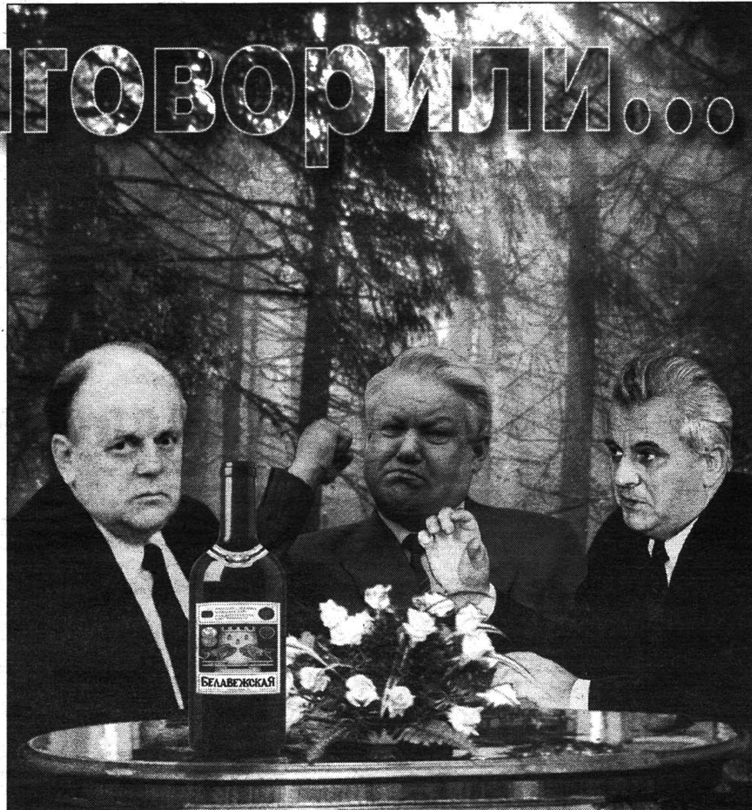
Виступаючи на урочистих зборах з нагоди 100-річчя Сумського машинобудівного науково-виробничого об'єднання ім. Фрунзе, він відзначив «позитивні підсумки» економічного розвитку України в цьому році.

Президент нагадав, що в 1996 році в Україні вдалося зупинити інфляцію.

Він повідомив, що в низці галузей промисловості, зокрема металургійній і хімічній, обсяг виробництва «стабілізувався» і «має тенденцію до збільшення». Загальний спад промислового виробництва зменшився майже втричі. Призупинено зростання заборгованості бюджету із заробітної плати. «Зроблено немало, проте цього зовсім не достатньо», — сказав Л. Кучма. Зокрема, за його словами, реформи «здійснюються не комплексно, а на деяких напрямах залишаються на рівні декларацій».

(Закінчення на 2-й стор.).

Приговорили...

У грудні 1991 року в Біловезькій Пущі керівники Росії, Білорусії та України ухвалили остаточний вирок Союзу Радянських Соціалістичних Республік (СРСР): Б. Єльцин, С. Шушкевич і Л. Кравчук підписали угоду про ліквідацію СРСР і створення СНД. Нагадаємо лише, що ще 1 грудня на референдумі народ України висловився за незалежність країни.

Напередодні п'ятої річниці підписання Біловезької угоди екс-президент України Л. Кравчук в інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна» висловив думку, що вона «була необхідна», бо Радянський Союз «тріщав по всіх швах». І треба було надати «цивілізованого характеру тим процесам, які почали набувати стихійного характеру і загрожували розвалом Радянського Союзу».

Кажучи про легітимність угоди, Л. Кравчук наголосив: «Конституція містила положення про те, що кожний народ, кожна нація має право на самовизначення аж до відокремлення». Щодо долі СНД Леонід Макарович був категоричний: у нинішньому вигляді «СНД довго не існуватиме». За його оцінками, Співдружність може перестати існувати протягом року.

Проте до цього вироку ні Б. Єльцин, ні Л. Кравчук, ні С. Шушкевич відношення не мають. Просто «республіки, які входили до цієї угоди, не спромоглися здійснити ті норми і засади, що їх було в неї закладено», —наголосив Л. Кравчук.

НА ЧЕСТЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ

В Києві відбулися урочисті збори, присвячені 5-й річниці українського війська.

Воїнів Збройних сил України, ветеранів армії поздоровив Голова Верховної Ради України Олександр Мороз, перший віце-прем'єр Василь Дурдинець, віце-прем'єр Іван Курас.

Привітання від Президента України виголосив секретар Ради національної безпеки і оборони України Володимир Горбулін.

З доповіддю на зборах виступив міністр оборони України генерал-полковник Олександр Кузьмук, повідомляє Укрінформ.

Дошка пошани

«... Где так вольно дышит человек...»

Будинок для божевільних. Палата «Бонапартів».

Лікар силкується витягти з вуха пацієнта червоний прапорець...

— Сеню! Невже в тебе сьогодні знову якесь свято...

Сеня голосом Левітана декламує:

«Сьогодні 5 грудня — день Конституції СРСР».

— Сеню, попереджаю, оце в останнє такою операцією займаюся... Будеш вставляти — не включатиму на ніч гімн Радянського Союзу.

— Ага, — скиглить Сеня, — як мій друг депутат Моюсенко вставляє у стіл прапорці — йому нічого, а мені так відразу кисень перекривати...

Дошка закінчується на 4-й стор.

У номер

Приємні обіцянки

(Початок на 1-й стор.).

Крім того, глава держави заявив про те, що з 1 січня заплановано підвищення пенсій. У розмові з городянами Президент сказав також, що найближчим часом не планують збільшувати ціни і тарифи на житлово-комунальні послуги.

Відповідаючи на запитання сумчан, Л. Кучма повідомив, що уряд передбачив у проекті держбюджету-97 цілковите погашення заборгованості з заробітної плати. Головне, що борги із зарплати не збільшуються, а навпаки, зменшуються, наголосив Президент, додавши при цьому, що «гроші ми більше не друкуватимемо», повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Народна дипломатія додасть іміджу країні

Засідання Федерації товариств зв'язків з зарубіжними країнами, що відбулося у Спілці письменників України, зібрало активних діячів цієї громадської організації, представників міськдержадміністрації, Міністерства закордонних справ, преси. Вів конференцію голова президії Федерації товариств Іван Драч. Окрім нього, у своїх виступах діяльність Федерації проаналізували й оцінили, а також накреслили перспективи роботи голови товариств.

Створена 1993 року на громадських засадах, Федерація об'єднує 54 товариства. Сьогодні вони — у критичному становищі, значною мірою того, що їм бракує фінансової підтримки держави. Промовці не раз підкреслювали вагомість того, що робить Федерація, а точніше —народної дипломатії, яка допомагає створювати позитивний образ держави у світі. Тому потрібно привернути увагу владних структур до діяльності Федерації — така була провідна думка зібрання.

Учасники засідання одностайно обрали генеральним директором Федерації професора Володимира Свінцицького та президентом Федерації — народного депутата України Валерія Бабича. Новий президент запевнив громаду, що він відкритий для роботи з кожним товариством. А ще зазначив: «Ми повинні показувати за кордоном наші культурні надбання, тільки треба вміти подати себе гідно».

Леонід Кравчук проти «Фокуса»

Скандальна історія з Леонідом Кравчуком, розпочата німецьким журналом «Фокус», мала днями своє продовження. Леонід Макарович заявив журналістам, що в результаті двох проведених у Німеччині судів публікацію «Фокуса» про Кравчука визнано помилковою, поширювати її заборонено. В тому матеріалі, зокрема, йшлося про те, як Кравчук увіз в Ізраїль валізку з 30 мільйонами доларів. Це обурило Леоніда Макаровича.

На суд Кравчук не поїхав — усе ж таки експрезидент, — а відправив свого повноважного представника, депутата Тараса Кияка. Після повернення той повідомив журналістам про свою юридичну перемогу над німецьким журналом і додав: неправдиву інформацію про Кравчука у зарубіжній пресі поширює особисто голова парламентської Комісії з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією Григорій Омельченко, який намагається показати: Кравчук і Прем'єр Лазаренко стимулюють криміналізацію країни.

Процес, щоправда, ще не завершено — на 29 січня заплановано черговий раунд, на якому Леонід Кравчук має намір отримати 700 тисяч марок як компенсацію за моральну шкоду.

Яніна СОКОЛОВСЬКА,
«Известия», № 22 від 5.12.1996 р.

ЗАЯВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ щодо прийняття 5 грудня 1996 року Федеральними Зборами Російської Федерації пакета документів стосовно міста Севастополя та розподілу Чорноморського флоту

5 грудня 1996 року Рада Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації ухвалила пакет документів, зокрема, Заяву про статус м. Севастополя, які мають на меті проголосити російський статус українського міста Севастополя. По суті, Російська Федерація висуває територіальні претензії до України і посягає на її суверенітет.

Нагадаємо, що подібні недружні акції російської сторони щодо України непоодинокі. Зокрема, 16 жовтня 1996 року Державна Дума Росії прийняла проект закону Російської Федерації «Про припинення розподілу Чорноморського флоту».

Верховна Рада України у своїй заяві від 18 жовтня цього року розцінила ці дії як грубе порушення основоположних норм міжнародного права, посягання на суверенітет України. Поставила під загрозу укладення широкомасштабного договору про дружбу і співробітництво між Україною та Російською Федерацією. У згаданій заяві було застережено, що у разі ескалації напруги з боку російської сторони щодо розподілу флоту і статусу міста Севастополя Верховна Рада України буде змушена, відповідно до Конституції України, наполягати на негайному виведенні російського флоту з території України.

На жаль, російська сторона не прислухалася до цих застережень, навпаки — останніми своїми акціями загострила ситуацію до крайньої межі.

Зважаючи на подібні недружні дії Федеральних Зборів Російської Федерації, Верховна Рада України заявляє рішучий протест щодо фальсифікацій, зокрема, довкола статусу міста Севастополя, який є невід'ємною частиною України, відкидає будь-які територіальні претензії до України і розцінює їх як свідомий підрив безпеки у Європі.

Якщо певні особи в Росії мають якийсь сумнів у цьому, то ми надамо їм відповідні історичні довідки і документи, які однозначно підтверджують український статус міста Севастополя. Статус Севастополя не підлягає обговоренню.

Верховна Рада України заявляє, що місто Севастополь був, є і залишиться українською територією. В Україні ніхто і ніколи не вестиме ніяких переговорів, що суперечили б Конституції України, її законодавству та національним інтересам, вели б до її територіального розчленування.

Виходячи з вищезазначеного, Верховна Рада України вносить на обговорення проект закону про виведення російських військ з території України і звертається до міжнародних інституцій з приводу посягань на наш суверенітет.

м. Київ,
6 грудня 1996 року.

Парламентська хроніка

Заполітизувалися...

Вечірнє засідання 5 грудня

Це було засідання несподіванок. І не сказати, що приємних. Роботу депутати розпочали о 17-й годині. Та вона не була продуктивна: цьому завадило чітко спрямоване політичне протистояння. А саме: декотрі з членів фракції комуністів виставили на своїх робочих місцях червоні прапорці. В такий спосіб вони відзначили дату прийняття Радянської Конституції. На червоні символи група представників правих партій відреагувала звичним способом — вони захопили трибуну і заблокували роботу сесії, вимагаючи прибрати прапорці...

Ось у такій атмосфері нервозності головуючий О. Ткаченко відкрив обговорення проекту закону про внесення змін і доповнень до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств». Його обгрунтування й основні положення виклав у доповіді до обідньої перерви віце-прем'єр-міністр В. Пинзеник.

В ході обговорення В. Ландик зауважив: документ потребує істотного доопрацювання. П. Симоненко наголосив, що ситуація в українській економіці критична. А запропонована урядом система оподаткування здатна добити підприємства, котрі ще животіють, особливо ВПК. Тоді як В. Ковтунець та О. Єльяшкевич вказували на виваженість та прогресивність проекту. А депутат Ю. Оробець закликав розглядати проблему під кутом зору національної безпеки України. Доповнюючи один одного, В. Свято і Я. Федорин висунули вимогу: потрібно виробити чітку концепцію ефективної податкової системи, яка слугувала б визначальній меті — поліпшенню добробуту народу.

Після такого, з дозволу сказати, обговорення, де політики було багато більше від економіки, сесія мала дійти певного рішення. Під час голосування проект постанови, запропонований Кабінетом міністрів, вочевидь не мав шансів на схвалення. Проект Комісії з питань фінансів та банківської діяльності набрав значно більше голосів. Доповнення зводилися до створення спеціальної групи для доопрацювання проекту разом з фахівцями Кабміну. Але щодо строків думки розійшлися. Зрештою, остаточне вирішення питання перенесено на наступний тиждень.

За ситуації, що склалася, з достатньою певністю можна було прогнозувати, що й проект закону про податок на нерухомість не вдасться обговорити належно. В. Пинзеник і цього разу докладно виклав суть закону, понад чверть години відповідав на запитання депутатів. Із співдоповіддю виступив І. Квятковський. Суть свого бачення основного змісту запропонованого закону він виклав однією фразою: тут усе віддається на свавілля чиновникам. Обговорення проекту перенесено на наступний день.

Іван ДМИТРЕНКО.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Дещо треба доопрацювати

Ранкове і денне засідання 6 грудня

Цей пленарний день розпочався з розгляду вже четвертого законопроекту з пакета документів, що стосуються податкового законодавства. Три попередніх, поданих Кабінетом міністрів на розгляд Верховної Ради України, народні депутати відхилили і відправили на доопрацювання.

Судячи з виступів парламентаріїв та їхньої реакції на доповідь щодо проекту закону «Про податок на нерухоме майно (нерухомість)», така ж доля чекала і цей документ. І не тому, що комусь хочеться його завалити, а передусім через його недосконалість.

Депутати особливо не сперечалися відносно того, що, зважаючи на майнове розшарування громадян України, доходну частину бюджету можна поповнити за рахунок власників розкішних котеджів і дач, збудованих за останніх п'ять років, та положення, що стосуються податку на землю, майно підприємств, у багатьох викликали різке несприйняття. Передусім, через спрощеність підходу.

Після майже двогодинної дискусії Верховна Рада України ухвалила постанову, згідно з якою законопроект відправлено на доопрацювання. Вирішено також створити робочу групу з представників Кабінету міністрів та профільної комісії Верховної Ради для вдосконалення документа.

Наприкінці ранкового засідання парламент приступив до розгляду проекту закону «Про структуру державного внутрішнього боргу України за станом на 1 січня 1996 року і граничний розмір державного внутрішнього боргу України на 1996-1997 роки».

Доповідачем з цього питання виступив заступник міністра фінансів України Андрій Литвин, співдоповідачем голова Комісії з питань фінансів і банківської діяльності Віктор Суслов. Як і під час розгляду попереднього питання, думки представників виконавчої і законодавчої влади не збіглися. Зокрема, Віктор Суслов підкреслив, що приймати законопроект через його недосконалість (а це, до речі, підтвердили у своїх виступах й інші народні депутати) неможна. Але, з другого боку, якщо не прийняти, то ситуація може ще більше погіршитися, оскільки законопроект майже «висить у повітрі».

Після обговорення на розгляд парламентаріїв було запропоновано два проекти постанов. Більшістю голосів прийнято документ, підготовлений комісією Верховної Ради, а кабмінський відхилено.

Верховна Рада схвалила також постанову «Про звільнення від оподаткування грошових коштів та майнових цінностей на проведення різдвяних свят для дітей і підлітків та новорічних подарунків».

Потім парламентарії приступили до обговорення проекту закону «Про вивізне мито на патоку (мелясу)».

Очевидно, буде заслухано також питання про заяву Ради Федерації Держдуми Росії стосовно Криму та Севастополя, оскільки ще на ранковому засіданні депутати висловили свою стурбованість недружніми кроками законодавців Росії щодо України.

Василь ТУГЛУК.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про внесення змін і доповнень до переліку об'єктів, які не підлягають приватизації у зв'язку з їх загальнодержавним значенням

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до переліку об'єктів, які не підлягають приватизації у зв'язку з їх загальнодержавним значенням, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 3 березня 1995 року «Про перелік об'єктів, які не підлягають приватизації у зв'язку з їх загальнодержавним значенням» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 16, ст. 115, № 42, ст. 306), подані Кабінетом міністрів України зміни і доповнення з урахуванням зауважень і пропозицій, внесених народними депутатами України, що входять до складу контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації та постійної Комісії Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку згідно з додатком.

2. Кабінету міністрів України доопрацювати з урахуванням додаткових пропозицій, внесених народними депутатами України та постійними комісіями Верховної Ради України, зміни до переліку об'єктів, які не підлягають приватизації у зв'язку з їх загальнодержавним значенням, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 3 березня 1995 року «Про перелік об'єктів, які не підлягають приватизації у зв'язку з їх загальнодержавним значенням», із змінами і доповненнями, внесеними пунктом 1 цієї Постанови, та внести його на розгляд Верховної Ради України до 20 грудня 1996 року.

3. Кабінету міністрів України до 20 грудня 1996 року подати на розгляд Верховної Ради України:

— проект Закону України про казенні підприємства;

— перелік казенних підприємств;

— перелік підприємств, приватизація яких заборонена законами;

— перелік підприємств, які не підлягають приватизації, але можуть бути корпоратизовані.

4. До прийняття Верховною Радою України законів України стосовно інвестиційних зобов'язань, стратегічного інвестора у процесі приватизації, управління пакетом акцій, які знаходяться у державній власності, заборонити проведення приватизації способами, що передбачають інвестиційні зобов'язання та залучення стратегічного інвестора.

5. Контрольній комісії Верховної Ради України з питань приватизації проаналізувати хід приватизації, яку проводили Кабінет міністрів України та Фонд державного майна України, шляхом інвестиційних зобов'язань та з залученням стратегічних інвесторів.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ

м. Київ, 22 листопада 1996 року

Примітка

Перелік об'єктів, які не підлягають приватизації, публікується відповідно в пресі Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя.

Оксана РУДЮК, «Голос України»

Мости не лише спалюють, а й захоплюють

Засідання **постійної Комісії Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з СНД** під головуванням Бориса Олійника четвертого грудня було присвячене європейській системі безпеки та місцю і ролі в ній України. Певною мірою воно скидалося на генеральну репетицію, на якій депутати мали визначити коло питань, що порушуватимуть на зустрічі з представниками виконавчої влади. Адже заплановано провести цілий ряд слухань, а одне із засідань комісії відбудеться за участю міністра закордонних справ Геннадія Удовенка та голови Ради Національної безпеки і оборони України Володимира Горбуліна.

Попри те, що зачіпалися різні теми, в центрі дискусії була проблема: вступати чи ні нашій державі до НАТО? Щодо самого вступу парламентарії не були одностайними, але всі як один визнали, що метою України є не лише інтеграція, а й створення надійної безпеки.

Хоча пріоритет у цьому процесі багато хто справді віддав НАТО як надійному гарантові безпеки. На думку багатьох членів комісії, Україна має прагнути членства в НАТО, аби не стати буферною зоною між Росією та країнами Північноатлантичного альянсу. Іван Заєць, заступник голови комісії, приміром, вважає, що Україна не повинна бути «містком» між Росією та НАТО, бо він довіряє Збігневу Бжезинському, який певен, що «містки або спалюють, або захоплюють».

І хоч представники виконавчої влади, зокрема перший заступник міністра закордонних справ Антон Бутейко та начальник управління зовнішньої політики Адміністрації Президента Володимир Огризко, й стверджували, що Україна не готова приєднатися до альянсу, деякі депутати так не вважають. Степан Хмара, наприклад, заявив, що Україна готова до вступу у цей блок, і звинуватив український істеблішмент у проведенні політики ізоляціонізму. Цю думку підтримало чимало депутатів, які переконані, що стукати у НАТОвські двері треба вже сьогодні. І сьогодні ж треба визначатися, а не запитувати: готова НАТО прийняти нас чи ні. Бо альянс може і не знати про наші прагнення.

Щодо проголошеного у Декларації про суверенітет позаблокового статусу України, то, за словами Антона Бутейка, це не може бути перешкодою для участі в системі європейської безпеки. Адже наша держава декларувала своє приєднання до процесу європейської інтеграції.

І ще: на думку багатьох депутатів, що наш північний сусіда хитрує, кажучи про своє небажання інтегруватися в альянс. Насправді Росія розігрує українську карту. Україна, вичікуючи визначення Росії щодо цього питання, може втратити свій шанс приєднатися до організації. І якщо Росія встигне «вскочити» в НАТО, то Україна залишиться за межами цієї структури. Однак поки що це тільки гіпотеза.

У комісіях Верховної Ради України

**Комісія з питань охорони здоров`я, материнства і дитинства** на засіданні за участю представників Кабінету Міністрів України, Міністерства охорони здоров`я та Міністерства фінансів розглянула запропоновані урядом уточнений проект закону про Державний бюджет на 1997 рік та пакет законопроектів про заходи щодо стабілізації народного господарства, відновлення економічного зростання в Україні та реформи оподаткування.

Обговоривши проект закону про Державний бюджет, народні депутати дійшли висновку щодо неприйнятності його як такого, що не забезпечує фінансування навіть невідкладних заходів у галузі охорони здоров`я. Було відмічено, що Кабінет Міністрів не врахував поданих раніше комісією пропозицій, спрямованих на удосконалення бюджету, зокрема, щодо виділення в ньому окремими рядками цільового фінансування вже затверджених державних програм («Діти України», «Планування сім'ї»), протиепідемічних заходів, завершення будівництва ряду підприємств медичної та мікробіологічної промисловості.

Серед інших обговорювалося й питання про необхідність передбачити у бюджеті цільові кошти, необхідні для забезпечення відповідних категорій населення ліками за пільговими рецептами, закупівлі інсулінів, протитуберкульозних препаратів.

Комісія вирішила ще раз звернутися до Кабінету Міністрів України та комісії з питань бюджету з проханням розглянути питання про необхідність поліпшення бюджетного фінансування охорони здоров`я у наступному році з врахуванням цих та інших раніше поданих пропозицій.

Велику кількість зауважень та пропозицій було висловлено до пакету законопроектів про заходи щодо стабілізації народного господарства, відновлення економічного зростання та реформи оподаткування. Зокрема, члени комісії вирішили вважати недоцільним скасування пільг по сплаті податку з прибутку та податку на додану вартість підприємствами товариств сліпих та глухих, інших всеукраїнських об`єднань інвалідів.

Вирішено за доцільне передбачити також пільги щодо сплати податку на прибуток та податку на додану вартість з прибутку та обороту державних і комунальних закладів охорони здоров`я, які вони отримують за рахунок надання платних медичних послуг.

Внесені Кабінетом Міністрів України проекти законів про податок на доходи фізичних осіб, про оподаткування прибутку підприємств, про податок на додану вартість, про платежі на території України, про податок на нерухомість вирішено вважати такими, що можуть бути внесені на розгляд Верховної Ради у першому читанні.

Що стосується проекту закону про заходи щодо стабілізації народного господарства та відновлення економічного зростання в Україні, то комісія вважає недоцільним винесення його на розгляд Верховної Ради у поданій урядом редакції. Особливу стурбованість комісії викликали необгрунтованість передбаченого законопроектом скасування цілого ряду пільг для інвалідів та учасників війни, осіб, які постраждали внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС, загроза повного зруйнування існуючої системи соціального страхування, можливість погіршення оплати праці та соціального захисту працівників державних та комунальних закладів охорони здоров`я тощо.

Поділяючи думку уряду про необхідність запровадження термінових заходів щодо стабілізації народного господарства та відновлення економічного зростання в країні, комісія, разом з тим, наголосила на неможливості вирішення цих питань за рахунок звуження соціальних прав та гарантій громадян.

Прес-служба Верховної Ради України.

Володимир ГАЛЬЧЕНКО, «Голос України»

Компенсаційні сертифікати. Що вам треба знати

ВІДПОВІДНО до Указу Президента України №698 від 24 листопада 1994 року «Про компенсацію громадянам України втрат від знецінення грошових заощаджень в установах Ощадного банку та Укрдержстраху» з першого кварталу 1996 року введено в обіг новий засіб платежу за акції підприємств, що приватизуються, – компенсаційні сертифікати. ТО ЩО Ж ТАКЕ КОМПЕНСАЦІЙНИЙ СЕРТИФІКАТ?

Компенсаційний сертифікат, так само як і приватизаційний майновий сертифікат, дає своєму власникові право на участь у придбанні певної частини державного майна, що підлягає приватизації. Скористатися цим правом громадяни можуть через участь у спеціалізованих сертифікатних аукціонах за компенсаційні сертифікати. Одержати компенсаційні сертифікати слід до 31 грудня 1996 року, а вкласти — до 1 липня 1997 року.

Зауважимо, що право на компенсаційні сертифікати є лише у тих громадян, хто мав заощадження в Ощадбанку або угоду про довгострокове страхування з Укрдержстрахом за станом на 2 січня 1992 року.

Сертифікати є документами на пред'явника, тобто вони неіменні. Тому їх можна не тільки обміняти на акції приватизовуваних підприємств, а й вільно, на цілком законній підставі продавати, дарувати, залишати у спадок. Кількість компенсаційних сертифікатів, які ви можете одержати, залежить тільки від розмірів вашого вкладу чи страхової суми, які підлягають відповідній індексації.

Індексація заощаджень

Індексація грошових заощаджень громадян України провадиться за всіма видами вкладів і згідно з Порядком проведення індексації грошових заощаджень в установах Ощадного банку та Укрдержстраху від 20 липня 1995 року.

Індексацію нараховують, виходячи із залишку вкладів за станом на 2 січня 1992 року, шляхом збільшення відповідно до індексу зростання споживчих цін у 1992—1993 роках у 2200 разів.

На суму індексації видають сертифікати номінальною вартістю 10 гривень та 20 гривень. При цьому сума індексації, обчислена відповідно до індексу 2200, округляється у бік збільшення до суми, кратної 10 грн.

На вклади розміром до 10 крб. компенсацію не нараховують. Наприклад, за станом на 2 січня 1992 року на вашому рахунку було 2000 карбованців. Цю суму треба помножити на 2200 (2000 х 2200 = 4400000 карбованців). Одержаний результат треба округлити до цілого числа мільйонів у бік збільшення, тобто до 5000000 карбованців. З урахуванням грошової реформи ця сума дорівнює 50 гривням, тобто ви маєте одержати два компенсаційні сертифікати номінальною вартістю 20 гривень і один сертифікат вартістю 10 гривень. У подібний спосіб обчислюють і суму індексації коштів, які ви сплатили за станом на 2 січня 1992 року, за довгостроковою угодою страхування будь-якого виду в установах Укрдержстраху.

Якщо ви після 2 січня 1992 року зняли свої гроші з рахунку і навіть закрили його (у вас уже немає ощадної книжки), ви все одно можете отримати компенсаційні сертифікати на суму, яка була на вашому рахунку на цей день. Якщо у вас не одна ощадна книжка, а кілька, ви можете одержати компенсацію на всі свої вклади.

Де одержати сертифікати?

Видача компенсаційних сертифікатів установами Ощадбанку та національної страхової компанії «Оранта», яка є правонаступницею Укрдержстраху, розпочалася 15 лютого 1996 року. Видача сертифікатів установами Ощадбанку здійснюється громадянам України на підставі документа, що засвідчує їх особу, особисто або за дорученням, а також за заповітом або спадщиною, які оформлені відповідно до чинного законодавства. А в установах компанії «Оранта» потрібно мати страховий поліс та писати заяву. Втім, якщо після 2 січня 1992 року ви вже одержали належну вам страхову суму, компенсаційні сертифікати ви можете одержати і без страхового полісу.

Видача сертифікатів за вкладами, внесеними на ім'я неповнолітніх, здійснюється відповідно до порядку видачі вкладів до досягнення неповнолітніми 15-річного віку — батькам, опікунам чи піклувальникам, після досягнення неповнолітніми 15-річного віку — самим неповнолітнім, але зі згоди їхніх батьків, опікунів чи піклувальників.

Що робити

По-перше, за компенсаційні сертифікати ви можете придбати акції підприємства, на якому ви працюєте (якщо його приватизують).

По-друге, за компенсаційні сертифікати можна придбати на спеціалізованому аукціоні акції одного з приватизовуваних підприємств. Для цього вам потрібно звернутися до регіонального центру сертифікатних аукціонів або до одного з пунктів приймання заявок.

По-третє, компенсаційні сертифікати можуть переходити від одного власника до іншого, тому ви можете подарувати чи продати їх.

З часу видачі сертифікатів установи Ощадного банку за ці послуги стягують плату за одним рахунком (незалежно від кількості сертифікатів) у розмірі 1 відсотка від місячного мінімуму доходів громадян, що не обкладається прибутковим податком. Сьогодні за цю операцію беруть 0,17 гривні у всіх громадян, окрім інвалідів та учасників ВВВ.

Водночас слід зазначити, що 21 листопада 1996 року Верховна Рада більшістю голосів прийняла Закон України «Про державні гарантії і порядок відновлення заощаджень громадян України». На підставі цього закону встановлено зобов'язання держави перед громадянами України, котрі внаслідок знецінювання втратили свої грошові заощадження, які перебували в період до 2.01 1992 року в установах Ощадбанку СРСР та організаціях державного страхування СРСР, що функціонували на терені України. Цей закон передбачає, що заощадження громадян відновлюватимуться у співвідношенні 1 рубль дорівнює 1,05 гривні, за станом на 1.10 1996 р.

Невикористані для приватизації компенсаційні сертифікати, порядок одержання яких розглянуто у матеріалі, вкладники можуть повернути до Ощадбанку. При цьому Ощадбанк поновлює вкладникові розмір заощаджень, але не більше від суми одержаних, відповідно до Указу Президента №698 від 24.11.1994 року, компенсаційних сертифікатів. Таким чином, вкладники теоретично нічого не втрачають.

Однак видавання компенсації розраховане на тривалий термін. У першу чергу її отримуватимуть вкладники віком старші за 70 років на вклади, що не перевищують 1000 рублів.

Компенсаційні сертифікати за такої ситуації стають для вкладника одним з варіантів вибору: чи то чекати хтозна-скільки років грошової компенсації, чи то одержати компенсаційні сертифікати і, використавши їх для приватизації, мати прибуток уже сьогодні.

Вибір за вами.

У номер

● *Київ*

Непродовольче зерно — в рахунок держзамовлення

Кабінет міністрів дозволив державній акціонерній компанії «Хліб України» закупити як виняток у сільськогосподарських товаровиробників і зарахувати в рахунок держзамовлення цього року непродовольче зерно пшениці та інших зернових культур.

Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» у прес-службі Кабміну, закупівлю буде проведено за рахунок коштів, виділених, відповідно до держзамовлення, на закупівлю продовольчого зерна, елітного і сортового насіння.

Закуплене непродовольче зерно буде реалізовано державним спиртовим заводам для виготовлення спирту.

Одержані кошти втикористовуватимуть для закупівлі продовольчого зерна.

● *Черкаси*

Герой і через сто років герой

У Золотоноші відкрито пам'ятник видатному землякові, герою війни 1812 року, генерал-лейтенантові Дмитрові Неверовському, сподвижникові Кутузова. Споруджено його коштом ентузіастів-краєзнавців, які збирали гроші 10 років.

Дмитро Неверовський народився у сім'ї козацького сотника і з юних літ був прилучений до військової справи, у якій відразу виявив непересічний талант. У війні з французами 1812 року полководець провів блискучі оборонні й наступальні операції, дістав найвищі нагороди того часу. У столітній ювілей Бородінської битви прах генерала було перевезено з Німеччини, де він загинув у бою, і перепоховано на Бородінському полі.

● *Чернівці*

Про податки тепер і діти знатимуть

Невдовзі учні загальноосвітніх шкіл нашої держави почнуть вивчати основи податкового законодавства України. Але педагоги вже зараз стурбовані відсутністю відповідних посібників.

На Буковині цю проблему розв'язали. Обласна податкова інспекція видала для школярів грунтовний підручник, у якому передбачено й розділ про місцеві збори та податки. Вона ж і профінансувала це видання.

● *Вінниця*

Матимемо ще одну дату?

Проголосити 1 грудня днем всеукраїнської злагоди — з такою пропозицією звернулися до Президента і Верховної Ради колишні перші керівники Вінницької області.

Усі вони свого часу були на перших ролях у регіоні: Леонтій Криворучко та Аркадій Нехаєвський у тодішньому обкомі партії, Василь Кавун — в облвиконкомі, Микола Дідик та Микола Мельник — у держадміністрації. Ініціатива зібрати разом колишніх «перших» належить нинішньому керівникові області Анатолієві Матвієнку. Мета — взяти все краще з досвіду кожного покоління для розбудови держави.

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Двоголова Дума: одна голова в Москві, друга – в Севастополі

ДЕРЖАВНА Дума РФ знову взялася розв'язати проблему поділу Чорноморського флоту. Цього разу було ухвалено звернення до президентів Росії та України, в якому їх закликали... зберегти єдність ЧФ. На ранковому пленарному засіданні за схвалення документа проголосували 348 депутатів, проти — 0, утримався – 1.

Коментар тижня

Держдума запропонувала главам обох держав покласти в основу угоди з Чорноморського флоту принцип збереження флоту як «єдиного оперативно-стратегічного об'єднання, що діє на південно-західному морському напрямі в інтересах України та Росії».

Того самого дня мер Москви Юрій Лужков також зробив «сенсаційне» повідомлення. Як повідомляє «Інтерфакс-Україна», у своєму виступі перед Радою Федерації він заявив, що Севастополь «ніколи не належав Україні», і «в жодному документі не йдеться про його передання Україні». На думку Ю. Лужкова, ця проблема має пряме відношення до безпеки Росії, бо передання Севастополя Україні «визначить цілковите домінування у Чорноморському басейні інших країн». Оренда Росією військово-морської бази Севастополя, на якій наполягає Україна, на думку Ю. Лужкова, неприйнятна, бо це забере кошти з федерального бюджету і стане «непрямим визнанням належності Севастополя Україні».

Після такого звернення Рада Федерації Федеральних зборів Росії вважає за потрібне ухвалити ще одну заяву, де зазначено: «Односторонні дії української сторони, спрямовані на відторгнення від Росії частини її території (міста Севастополя), не лише незаконні з точки зору норм міжнародного права, а й завдають прямої шкоди безпеці Росії», «перешкоджають налагодженню добросусідських і взаємовигідних відносин між двома братніми народами, сприяють зниженню авторитета обох країн на міжнародній арені».

Що ж до позиції України, то Президент Леонід Кучма, перебуваючи в Сумах, заявив, що Україна і Росія «повинні мати свої флоти», бо «іншого не дано».

Тим часом у Верховній Раді України триває збирання підписів за винесення на порядок денний питання про заборону розташування іноземних військових баз, у тому числі й РФ, на території країни. На думку лідера НРУ В'ячеслава Чорновола, останні заяви Держдуми Росії можуть стати «допінгом для українських законодавців і виконавчої влади».

Обрання тижня

Валентин Симоненко докритикувався. Тепер рахуватиме

У середу депутати Верховної Ради України таємним голосуванням обрали головою Рахункової палати парламенту Валентина Симоненка. Валентин Костянтинович відомий не лише тим, що був головною людиною в Одесі, обіймав посаду віце-прем'єр-міністра, був радником Президента України, взяв самовідвід під час розгляду його кандидатури на посаду заступника Голови Верховної Ради. В нашій газеті він часто виступав з проблемними статтями щодо регіональної політики держави, критично аналізував роботу уряду над складанням проекту бюджету. Докритикувався...

За законом Рахункова палата й зобов'язана контролювати виконання бюджету. Тепер В. Симоненку доведеться не лише критикувати, а й діяти. Втім, він до цього готовий. Ми передали йому запитання для інтерв'ю, що його він обіцяв дати газеті. Серед них є й таке: «Чи не перетвориться Рахункова палата на ще одну годівницю для чиновників?» Адже відомо, що Валентин Костянтинович наполегливо обстоював скорочення бюджетних видатків на утримання управлінського апарату у країні.

— Запитання, звичайно, цікаве, — з ентузіазмом відреагував В. Симоненко. – Обов'язково подумаю над цим... -

Ольга ВІТЕР, журналіст

Зимові канікули: все йде за планом!

Тема, що її активно обговорюють школярі під час перерв, учителі на педрадах, а батьки на кухнях, – про продовження зимового перепочинку від навчання на цілий місяць, нині не поступиться актуальністю ані проблемі Чорноморського флоту, ані дебатам з приводу прийняття бюджету-97 (на обивательському рівні, звичайно).

У Міністерстві освіти України підтвердили ці чутки. Справді, ще влітку було вирішено, що зимові канікули цього навчального року можуть тривати не як звичайно – від 25 грудня до 13 січня (11 січня — субота), а бути розтягнуті в часі з 18 грудня до 16 січня. Таке послаблення навчальної дисципліни пов'язане з прогнозованою ще влітку паливно-енергетичною кризою і дорожнечею комунальних послуг. Право

Чутка тижня

вибору і встановлення строків зимового гультяйства надано місцевим управлінням освіти. Та оскільки зима поки, що тепла, та й заощаджувати на світлі поки що нема потреби, канікули, як запевняє управління загальної і середньої освіти, пройдуть у традиційному режимі. Щоправда, є припущення, що західні регіони України все-таки скористаються з міністерського циркуляра (його ніхто не скасовував), щоб додержати національних і релігійних традицій краю і до свята св. Миколая зробити подарунок дітлахам — продовжити канікулярний термін. Утім, потім учням після відпочинку все одно доведеться надолужувати прогаяне.

Дошка пошани

Вилизали...

— Чув, Кабмін вилизав бюджет-97 і передав його Верховній Раді!

— Авжеж, як вилизувати — так вони, а як зуби на полицю класти — так нам...

«Каса», «Каса», я —«Зеніт»...

А я пишу цю замєтку — і млію від щастя. Завтра – получка. І за ці ось написані рядки я в касі редакції отримаю черв'ячний колінвал чи ще яку потрібну в сім'ї тракторну деталь. Вона (сім'я) підрахувала: ще отаких бартерних 313 получок, і ми складемо свій трактор. А потім — усі на автобус, а я на своєму ХТЗ на роботу: дир-дир-дир! А що як у 314-ту получку харківські трактори закінчаться і з нами почнуть розраховуватися дніпропетровськими космічними ракетами «Зеніт»? Ракетне сопло — не черв'ячний колінвал, а стратегічний виріб. У метро, на прохідній, сержант може відразу пильність проявити. Тоді тільки й залишиться, що бартерними історіями від нього «відмазуватися».

На кинталт оцієї: Харківський завод тракторних двигунів завинив за продукцію Лозовському ковальсько-механічному заводові купу грошей. Замість неіснуючої купи запропонував — «живі» трактори. Лозовчанам вони були потрібні, як торішній сніг. Їм необхідна вода. Тож трактори пішли за водою, чи-то пак, водоканалові. А той, не довго думаючи, підгріб їх енергетикам. Там, де діє закон Ома, груба тракторна сила ні до чого. Плюс-мінус — і залізних коней віднисали шахтарям. А ті дарованим коням в зуби не дивилися і з гиком: «Дайош нагора зарплату!» відігнали їх ще комусь.

І ось десь через півроку служба маркетингу Лозовського заводу зі сльозами на очах повідомляє директору: «Іде! Наш трактор повертається!..»

Директор... Маєте рацію, директор не йняв віри.

От і пильний сержант мені теж, мабуть, не повірить. Отож, не дражнитиму гусей, не піду в метро зі своїм ракетним соплом, а піджену під касу власний гусеничник, спокійно навантажу зарплату і...

А ви все долею продукції Харківського заводу тракторних двигунів цікавитеся? Не повірите, але за 9 місяців цього року її реалізовано на 27 млн. гривень. На рахунок заводу надійшло лише 3 млн. 92 відсотки становить... бартер! Цей середньовічний спосіб розрахунків в Україні—70-80 відсотків.

Ану тихо, чуєте: дир-дир-дир! Он і під вашу касу теж зарплата милиться! І моліть Бога, що ракети «Зеніт» не тягнуть...

Не рвіть, сусіде, пупа...

А вчора глупої ночі мене розбуркав колишній сусід по комуналці Юрій Кацапурович Лужников. Стоїть на порозі у ленінській кепці, мнеться:

—Постанова, — каже, — ради федерації федеральних зборів мешканців комунальної квартири...

—Це що? — перебиваю. — Усіх-усіх наших колишніх, разом з гризунами?!

А він, не моргнувши оком, з пожмаканого папірця далі читає:

«Односторонні дії колишньої комунальної сторони, спрямовані на відторгнення від помешкания Юрія Кацапуровича частини його території (ванної кімнати), що завдає пряму шкоду його безпеці і здоров'ю, а саме: немитість Ю. К. Лужникова перешкоджає налагодженню добросусідських і взаємовигідних відносин між двома колись комунальними сім'ями...»

Я спокійно дружню комунальну сторону вислухав і пообіцяв, суворо дотримуючись норм міжсусідського права, дати письмову відповідь.

Ось вона:

Шановний Юрію Кацапуровичу! Пішов шостий рік, як ми з вами роз'їхалися зі старої радянської комуналки і живемо тепер по своїх національних квартирах. Із заяви ваших федеральних зборів зрозуміло, що у вашому новому помешканні бракує ванної кімнати. І ви вирішили, що настав час ходити приймати ванни у колишнього сусіда. Доводжу до вашого великосусідського відома, що ваші гігієнічні прагнення я не в змозі задовольнити. Але ви не занепадайте духом, не рвіть пупа щодо своєї немитості, бо проблеми з водними процедурами у вас - традиційно-історичні...

Отож, даруйте, як писав ваш класик, «прощай, немытая...»

Солодке життя

— Скандал! Депутати Н. В... ко і В. М... ко у вівторок у парламенті на півгодини захопили трибуну!

— Нічого подібного, вони просто до неї прилипли... Як Орбіт із Ксилітом...

Черговий по дошці Віталій СУДДЯ.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

Не солодко на цукровому ринку

ПОПРИ тривожні прогнози, які раз у раз з'являлися на початку минулого місяця: мовляв, у господарствах цукрові буряки копають надто повільно і частина врожаю залишиться похованою під снігом, можна з певністю сказати — встигли.

Констатація тижня

Допомогла м'яка затяжна осінь, і землероби, за словами начальника управління технічних культур Мінсільгосппроду Петра Пасічника, за середньої урожайності у 201 ц/га зібрали трохи більш як 24 млн. тонн коренів. Щоправда, це значно менше, ніж минулого року. Тоді з кожного гектара взяли по 222 центнери, а «на-гора» видали 30,6 млн. тонн. З видобутого цукроварі обіцяють виробити 268 млн. тонн продукції, що на 7 млн. тонн менше, ніж торік. Проте через згадані вище недобори навряд чи варто споживачеві побоюватися цукрового голоду. Хоча б тому, що середньостатистичний громадянин з'їдає 31 кг білого продукту на рік. І Україні, аби забезпечити собі «солодке життя», вистачило б щороку і 1,5 млн. тонн. До того ж залишилася нереалізованою значна частина цукру, виробленого з урожаю-95. Внутрішній ринок перенасичений, комерсант до білого продукту «охолов», а на біржах уже кілька місяців поспіль пропозиція на цукор набагато перевищує попит. Передусім від надлишку солодкого піску (читай: неврегульованості ринку — **В. Д.**) лихоманить переробні підприємства. Вони за перероблення буряків забирають собі 30 відсотків готової продукції. 70 відсотків залишається господарникам. Затрати на виробництво цукрового піску в перших вищі, ніж витрати на вирощування та доставлення коренів у других. Тому колгоспний цукор розходився по 50—60 коп. за кілограм. Така ціна для заводів збиткова, і вони опинилися на межі банкрутства.

Щоб упорядкувати «солодкий ринок» та відвернути повний розвал симбіозу поле-завод, концерн «Укрцукор» запропонував Кабмінові встановити нижній рівень ціни на білий продукт, тобто зобов'язати сільгоспвиробника продавати пісок не нижче як 1210 грн. за тонну. Щоб зробити це, непогано було б, змікрували в уряді, спочатку прийняти якийсь документ, що захищає українські терени від зазіхань на вітчизняний ринок дешевшого цукру з-за кордону. Тому прийняття такого непопулярного рішення, яке призведе до підвищення ціни на цукор та цукромісткі вироби, віддано на відкуп міжвідомчій комісії з питань регулювання ринку цукру, перше засідання якої відбудеться уже нинішнього місяця. Їй належить розв'язати ще ряд «цукрових» проблем та віднайти нових покупців за кордоном замість «вибулих»: Росії, яка відгородилася 10-відсотковим ПДВ, та Беларусі з її 35-відсотковими митними зборами.

Треба також серйозно поставитися до фантастичної, виходячи з нашого діряворо бюджету, пропозиції про можливості держави викупити і «заводський» і «колгоспний» цукор урожаю-96, а там уже і регулювати ринок.

Проблем нагромадилося...

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Олександр БАБИЧ, журналіст

Куди їдеш, Явтуше? Не скажу...

ВНЕСЕНИЙ на розгляд парламенту урядовий пакет законопроектів асоціюється з каменем на роздоріжжі з відомої казки: праворуч підеш — коня втратиш, ліворуч — голови позбудешся, навпрошки — можливо, царюватимеш.

На роздоріжжі тижня

Дебатів довкола каменя спотикання не бракує. На думку народного депутата Володимира Пилипчука, наприклад, якщо рухатися в напрямку, вказаному робочою групою на чолі з віце-прем'єром Віктором Пинзеником, то треба нести на спині ще більший податковий тягар, аніж сьогодні. Заступник міністра фінансів Станіслав Буковинський це заперечує, визнаючи водночас, що податкові накреслення зменшать доходну частину бюджету наступного року на 7 мільярдів гривень. Скільки експертів — стільки й думок. Але цілком очевидно, що уряд запропонував цього разу справді ринковий механізм виходу з економічної кризи. Це підтвердило і обговорення цього тижня законопроекту про порядок платежів на території України. З'ясувалося, що запропонована реструктуризація боргів підприємств не є механічним списанням активів і пасивів. Що вона обумовлюється жорсткими податковими зобов'язаннями і суворою платіжною дисципліною. А як інакше, якщо, за словами того ж таки Віктора Пинзеника, половина валового внутрішнього продукту перебуває нині в тіньовій економіці. І боротися з нею за допомогою адміністративно-командних методів просто безглуздо — це спричинить нечуваний сплеск корупції. Боротися слід економічними методами, але якими? Уряд їх запропонував як зміни у податковій і бюджетній політиці. Непопулярні зміни. В державі, в якій валовий внутрішній продукт виробляють 9 мільйонів, а споживають його 52 мільйони чоловік, на популярні реформи сподіватися наївно. Бо живемо-таки не в казці. А сувора дійсність не те що пакет законопроектів, а навіть камінь точить.

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

Жили собі старий та стара...

ЦЬОГО тижня спіймати золоту рибку реформ у парламентському морі урядові не пощастило. Законопроект «Про заходи щодо стабілізації народного господарства та відновлення економічного зростання в Україні» Верховна Рада повернула Кабінетові міністрів для доробки з побажанням подати його у вигляді змін та доповнень до окремих чинних нормативних актів. За повідомленням агентства Інтерфакс, викликавши замість рибки хвилю всенародного гніву (проти цього висловилися і Президент, і Голова Верховної Ради, і профспілки), Кабмін вирішив відкликати подані пропозиції щодо збільшення пенсійного віку, а заразом і щодо обмеження пільг інвалідам Великої Вітчизняної війни.

Вилов тижня

Рідко який старий зрадіє повідомленню, що віднині йому доведеться «закидати невід» ще багато-багато разів протягом п'яти довгих років. Як відомо, передбачалося вже 1997 року збільшити пенсійний вік на рік, з наступним щорічним збільшенням на три місяці.

Цього ж тижня у Мінсоцзахисту відбувся семінар «Соціальний захист населення та засоби масової інформації», проведений у рамках програми TACIS «Соціальний захист в Україні». Як запевняли присутніх доповідачі, поступове підвищення пенсійного віку до 65 років для чоловіків та 60-ти для жінок — річ неминуча. До цього заходу вже вдалися в багатьох країнах СНД, зокрема в Литві, Грузії та Вірменії.

Не знаю як литовцям, а українцям змагатися з довгожителями Кавказу в цьому плані складно. Згідно з офіційною статистикою, після досягнення нового пенсійного віку наш рибалка «топтатиме ряст» у середньому ще 11 років, а його амбіційна старенька — аж 18 років. Якщо доживуть... Бо померлих у віці до 65 років тут не враховують. Як не враховують і несприятливі демографічні тенденції (скажімо, збільшення рівня смертності), а також можливе падіння життєвого рівня населення.

Яка доля спіткає інші пропозиції щодо реформи пенсійного законодавства, поки не ясно. Наприклад, законопроектом передбачалося обмежити доходи пенсіонерів, які працюють, а також обмежити «пенсійні апетити» деяких пільговиків, і навіть самих державних чиновників. Зокрема, максимальний розмір пенсії державного службовця відповідно до законопроекту не повинен перевищувати 250 гривень. Як повідомили в Міністерстві соціального захисту населення України, нині середній розмір пенсій держслужбовців — 149 гривень, у той час як майже половина наших дідусів та бабусь одержують пенсію нижче від «застарілого» жовтневого прожиткового мінімуму, тобто менш як 48 гривень.

У світлі ймовірних рішень уряду помітна ще одна проблема — де ж нашому казковому подружжю «досидіти» до пенсії? Платня «стовбової дворянки» і молодій паняниці не світить... А статус безробітної «владарки морської» за два роки до пенсії ніхто не надаватиме — не належить.

Он як усе кепсько, та не було б ще гірше. Адже в нашій системі соціального захисту куди не кинь — «битий небитого везе». За статистикою, в Україні один працівник утримує за свій рахунок трьох пенсіонерів чи пільговиків. У таких «казкових» умовах ані нам, ані нашим старенькім і золота рибка не допоможе.

Виставка тижня

Ольга КРАСОВСЬКА, журналіст

У зимовому саду — стигле гроно партнерів

Протягом чотирьох днів бентежила уяву відвідувачів, нагадуючи їм про фруктове літо, Друга спеціалізована виставка-ярмарок з міжнародною участю «Садвинпром України-96».

У 12-му павільйоні Національного виставкового центру посланці різних регіонів України продемонстрували здобутки у галузях садівництва, ягідництва, виноградарства та виноробства. Стенди розповідали й про величезний науково-технічний потенціал, що його накопичено у названих галузях. Гості павільйону ознайомились із сучасними технологіями вирощування, переробки, транспортування та зберігання плодів і ягід, у тому числі — й зарубіжними.

Особливий інтерес відвідувачів викликали експонати, які виставили винороби. Неважко було повірити в те, що Україна як виробник вин, коньяків, шампанського здобула світове визнання. До речі, сьогодні у державі випускають 200 найменувань винробної продукції. На виставці діяли імпровізовані дегустаційні пункти, де кожен міг пригубити чарівного напою.

Безалкогольні вироби не поступалися міцним щодо розмаїття видів.

Проте немає меж успіхам та досягненням. За словами голови Державного комітету з питань садівництва, виноградарства та виноробної промисловості В. Гончарука, у галузях і надалі впроваджуватимуть різні форми власності, удосконалюватимуть структури управління, нарощуватимуть виробництво оригінальної продукції, яка відповідає світовим стандартам. Українці зацікавлені в поглибленні ділових стосунків із нинішніми своїми партнерами та в пошуку нових зв'язків із закордонними підприємцями.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, «Голос України»

Після Відня і Нью-Йорка Володимир Співаков знову приїхав до Києва

ВЛАСНЕ, «Віртуози Москви», художнім керівником і головним диригентом яких є Володимир Співаков, дали три концерти в Україні: у Києві, Сумах і Дніпропетровську. А організаторами цих гастролей знову виступили корпорація «Інтерпайп» і банк «КредитДніпро» із Дніпропетровська, які успішно співпрацюють з відомим у світі камерним оркестром уже протягом трьох років. До речі, приїхали «Віртуози Москви» на береги Дніпра після тріумфальних гастролей у Австрії, Німеччині і США. А в грудні їх чекають у найбільших містах Італії.

Концерт тижня

Концерт у Національній опері розпочався з приємного сюрпризу для глядачів. Разом з «Віртуозами...» на сцену вийшов 12-річний піаніст із Харкова Сашко Романовський. У ролі соліста під час виконання Концерту № 8 для фортепіано з оркестром В. -А. Моцарта. І, як то кажуть, ансамблю майстрів не зіпсував. Натхненно і розкуто почував себе харківський хлопчина серед віртуозів-музикантів.

Уперше знаменитий музикант звернув увагу на Сашка після його перемоги на міжнародному конкурсі, який проводить фонд Володимира Крайнєва.

— Я допомагаю проводити цей конкурс, стежу за подальшим мистецьким життям його лауреатів, — сказав Володимир Співаков під час прес-конференції.— Адже нерідко молоді обдаровані люди отримують премії, а потім згорають-зникають як штучні супутники Землі. Почасти це трапляється через відсутність уваги й поваги до особистості дитини.

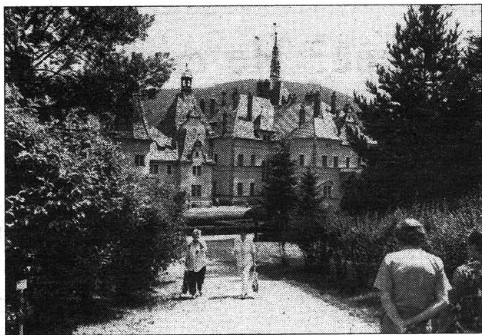
Отож щороку Володимир Співаков приймає в Кольмарі, що у Франції, на міжнародному фестивалі, де він є художнім керівником, талановитих дітей з багатьох країн, у тому числі й з України. Туди приїхав і Сашко Романовський. Після складної операції, яку хлопчику зробили у Центральному інституті травматології в Москві за протекцією і фінансової підтримки знаменитого скрипаля і диригента. І відклавши набік милиці, блискуче виконав «Скерцо» Ф. Шопена. Сашко виступить з «Віртуозами...» в Ризі, Таллінї і Москві.

Того грудневого вечора знаменитий колектив подарував нам мотет «Exsultate Jubilate» В.-А. Моцарта (солістка — Тетяна Моногарова), «Пори року» А. Вівальді, де соло на скрипці виконав чародій-музикант Володимир Співаков, а також інші класичні твори.

А потім Маестро запросив на сцену ще одну талановиту дитину — ученицю середньої спеціальної музичної школи-інтернату в Києві Настю Шепак і подарував їй скрипку, куплену в Парижі. У майстерні знаменитого майстра Етьєна Ватло. До речі, всі кошти від концерту в Києві підуть для підтримки юних талантів України.

А сам Майстер не заперечує проти того, щоби Київ і Дніпропетровськ невдовзі стали відомими європейськими музичними центрами, якими є Зальцбург, Париж і Відень. Володимир Співаков також має намір увести до репертуару свого камерного оркестру твори українських композиторів, зокрема В. Сільвестрова, Є. Станковича, Л. Грабовського і М. Скорика, і сподівається наступної весни знову приїхати в Україну. Та ще й зі знаменитим німецьким співаком.

На знімку: Володимир Співаков під час прес-конференції у Києві.

Возз'єднання... Чи була альтернатива?

або Деякі аспекти процесу крізь призму доповіді політуправління Четвертого Українського фронту

Історія

У МУКАЧЕВОМУ відбулися урочисті збори з нагоди річниці Першого з'їзду Народних комітетів Закарпатської України, що прийняв Маніфест про возз'єднання краю з історичною батьківщиною —Україною.

У далекому 44-му за це доленосне рішення голосували 663 чоловіки — посланці всіх 12 округів краю. Сьогодні їх залишилось менше 50. Голова обласної держадміністрації Сергій Устич щиро привітав сивочолих ветеранів зі знаменною датою.

Нині по-різному трактують сам процес возз'єднання. Окремі зарубіжні історики, особливо у Словаччині та Чехії, стверджують: народ примусили до такого кроку під дулами радянських автоматів. Очевидці й безпосередні учасники подій кажуть протилежне. А нещодавно невтомному дослідникові цього періоду кандидатові історичних наук Омеляну Довганичу потрапив до рук цікавий архівний документ — доповідь політуправління 4-го Українського фронту Головному політичному управлінню Червоної Армії. Цей документ обсягом 124 друковані сторінки відтворює події громадсько-політичного життя краю з жовтня 1944 по липень 1945 року. В ньому відображено досі маловідомі факти, характеристики лідерів, участь у процесі радянських політорганів тощо. Крізь призму викладеного в цій доповіді і проходила наша розмова з Омеляном ДОВГАНИЧЕМ.

—На ваш погляд, виходячи з різних архівних документів, у тому числі згадуваної доповіді, як народилась ідея возз'єднання краю з Україною?

—Закарпатці плекали її віками, чекаючи визволення винятково зі Сходу. Про це свідчать численні документи, дослідження вчених, розповіді старожилів. У доповіді теж ідеться про народні збори в Мараморош-Сигеті (18 грудня 1918 року) та Хусті (21 січня 1919 року), де представники народу висловлювались про здійснення давньої мрії — возз'єднання з братами по той бік Карпат. З приходом у 1944 році в Закарпаття Червоної Армії з міст та сіл почали надходити численні петиції-прохання про возз'єднання з усім українським народом.

—Хто був ініціатором цих послань?

—Насамперед новостворювані народні комітети. Хоч з доповіді політуправління випливає, що вони не так обиралися, як призначалися командирами військових частин. Проте в доповіді наголошувалось: не без участі та думки народу. До складу народних комітетів, зазначено в документі, здебільшого включали впливових людей — місцевих інтелігентів, священиків, учителів, навіть куркулів та торговців. У зоні діяльності партизанських загонів існували підпільні народні комітети, які відтак легалізувались. Саме їхні керівники «з огляду на організаційну неосвіченість місцевих товаришів» взяли на себе всю основну роботу з підготовки народних зборів, конференцій та з'їздів. Проте це аж ніяк не означає, що людям нав'язували чиюсь думку. Переважна більшість закарпатців справді прагнула єднання з братами зі Сходу. Ось що повідомляв у Центр радянський розвідник, чех за національністю, Вацлав Цемпер, котрий під час десантування зламав обидві ноги і змушений був переховуватись: «Я знаходжусь вже у восьмій руській (закарпатській) сім'ї і добре бачу їхні настрої — вони не хочуть ні до угорців, ні до чехів. Тільки до України».

—А могла бути альтернатива?

—Теоретично — так, практично — ні. Тоді на Закарпатті перебував уповноважений чехословацького уряду, що розмістився в Лондоні, міністр пан Немец. Безперечно, він та його помічники проводили відповідну роботу, але активної підтримки не мали.

—Як ставилось до ідеї возз'єднання угорське населення краю, духовенство?

—У цитованому документі зазначено: «... Угорці ставилися якщо не радісно, то, в усякому разі, не вороже...». Служителі церкви намагались дотримуватись нейтралітету. Особливо греко-католицькі. Православні брали активну участь у підписанні Маніфесту, а деякі навіть були делегатами Першого з'їзду. Загалом цей історичний документ, що проголосив возз'єднання Закарпаття з Україною, підписало близько 300 тисяч чоловік — майже все доросле населення краю. Причому добровільно і аж ніяк не під дулами автоматів. Закарпатці активно включилися у відбудову народного господарства і ділом доводили своє прагнення жити й трудитися в єдиній сім'ї народів України. Такого висновку дійшов генерал-лейтенант М. Пронін — начальник політуправління 4-го Українського фронту у своїй доповіді вищому командуванню. Такої самої думки дотримується й нинішнє населення Закарпаття —невід'ємної складової частини держави Україна.

Розмову вів Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

Михайло ВАСИЛАШКО, «Голос України»

Пишіть, але не сподівайтеся

Аномалії

СТАРІ партійні нормативи реагування на виступи преси канули в Лету. Натомість новий закон про пресу поставив у жорсткі рамки тільки журналістів. Якщо газетяр припустився неточності, використав, борони, Боже, сфальсифікований кимось документ, вільноукраїнські пілати розіпнуть його на хресті. Але коли журналіст пише правду, коли факти розпеченими цвяхами лягають один в один безспростовно, тоді що? А нічогісінько! На деякий час критикована газетою сторона ховає, як страус, голову в пісок. А начальству твердить: кляті писаки мене оббрехали, але я не хочу з ними тягатися по судах, це нижче моєї гідності. Логіка залізна й беспрограшна. Для чиновника. І об неї, наче об могутній мур, розбивається ота сила преси. Глухий кут?

Так. І він комусь конче був вигідний на сьогоднішньому етапі вседозволеності. Бо інакше цей гордіїв вузол можна було б розрубати одним пунктом у Законі «Про пресу», встановивши:

— Коли посадова особа не може спростувати через суд опублікованих у пресі компрометуючих фактів, вище керівництво розглядає питання про відставку цієї особи.

Варто зауважити, що проблему реагування на виступи преси міг би зрушити з мертвої точки і Генеральний прокурор України пан Ворсінов. Адже ще дотепер чинний пункт 4 статті 94 Кримінально-процесуального кодексу України, який встановлює, що підставою до порушення кримінальної справи є також і повідомлення, опубліковані в пресі.

Перед князями і суд не суд

Бюрократ поважно скаже: не журналістська то справа з'ясовувати джерела правди. Хай скаржники відстоюють свої права через суд. Так велить закон. За всіма вищими канонами так і мусило б бути. Але ж ми ще, очевидно, не дозріли до такого рівня суспільних стосунків. Навіть суд не завжди може здолати нашого доморослого чиновника. Он послухайте розповідь мешканки Ярмолинець Юлії Мостової.

— З березня 1985 року я перебуваю у селищній Раді на обліку для поліпшення житлових умов, у списку першочерговиків, бо мій будинок барачного типу визнано аварійним. (Того року облвиконком відзвітував перед столицею, що з усіх бараків людей відселено. — **Прим. авт.**). На те є відповідні документи. Саме вони дали підстави ще сім років тому отримати квартири моїм сусідам. А на мене й досі через стелю йде дощ, бо постійно обходять у черзі.

Вільність у розподілі квартир у Ярмолинцях визнав Деражнянський окружний суд, скасувавши незаконно видані ордери. Однак далі судового рішення від 9.08.1995 р. справа не пішла. Ті, кому не належало отримувати квартири, залишилися проживати у новобудовах. Декотрі встигли навіть приватизувати їх.

Коли б додержали законності розподілу житла, Мостова мала б змогу покинути сирий барак. Але ж як бути їй у цій ситуації? На це риторичне запитання всюди розводять руками. З цього приводу я зустрівся із заступником голови Ярмолинецької районної державної адміністрації Василем Волощуком. Довго він обурювався, чому, мовляв, за чиїсь гріхи має відповідати він. Та, зрештою, погодився після жнив допомогти з ремонтом.

Минув час. Уже й осінь. А на порозі знову Мостова. Телефоную в район. Від почутого очі стають квадратними. З'ясовується, він нічого влітку не обіцяв. І взагалі, отій... одинокій допомагати не збирається, бо його неправильно зрозуміють люди. І дзенькнув слухавкою.

І нехай закони законять, суди ухвалюють, але балом на місцях правитиме високе «Я» провінційного сановника. Як він скаже, так і буде. І найприкріше, що ситуація з невиконанням судових рішень не тільки у Ярмолинцях. Аналогічні факти є у Хмельницькому, Кам'янець-Подільському, Полонському районах.

Не винен? Ату під варту!

На останньому прийомі в корпункті хотілося сказати Мостовій біблійною притчею: слав Бога за те, що є, бо ж могло бути гірше. Он у Заміхові Новоушицького району жив собі, нормально директорував у місцевому радгоспі «Прогрес» Василь Томащук. Та під час виборів не за того руку підняв, хто згодом потрапив у керівне крісло. І пролунала команда: «Фас!». І вже 10 січня 1995 року старший оперуповноважений районного відділу міліції пан Романов порушує проти Томащука кримінальну справу. За всіма ознаками вона мала бути гучна — 86-а'! Навіть автор цих рядків потрапив на вудочку міліції і на всю Україну повідомив, що директор «Прогресу» «згорів» на автомахінаціях.

Не один місяць чоловіка терзали обшуками, допитами, очними ставками, ревізіями. Здавали нерви, не витримувало наруги серце. Та шквал наростав. І щоб дошкулити Томащуку на повну силу, опоненти вдаються до найпринизливішого заходу — арештовують і перепроваджують до слідчого ізолятора обласного центру. Шість місяців під вартою. Потім ще стільки ж — на «підписці про невиїзд». І тим часом жодних слідчих дій. Нарешті 22 жовтня 1996 року перший заступник начальника слідчого управління Міністерства внутрішніх справ України у Хмельницькій області полковник міліції Іван Смалюхівський виносить постанову: «Кримінальну справу по обвинуваченню Томащука Василя Антоновича, Сторож Людмили Петрівни, Козак Ніни Павлівни закрити за відсутністю в їх діях складу злочину».

Отже, невинних людей майже два роки мордували. Нізащо. Хто за це відповідатиме? А законом відповідальність передбачена. Кримінальний кодекс України має чинник сатисфакції через статтю 174 та в сумісництві зі статтею 166, що передбачають покарання за незаконне притягнення до кримінальної відповідальності і перевищення службових повноважень. Але ж через млявість високих наглядових інстанцій і ця норма закону не діє. А тому нині й переповнені слідчі ізолятори людьми, які роками чекають бодай якогонебудь суду...

Золото, автомобіль і людина

На одному з тернопільських заводів кілограмами крали золото. Та за кілька років бюрократичної тяганини розчинилося і золото, і злодії. Винних не стало. Як повідомляє директор спеціалізованого автопідприємства з селища Костянтинівка Миколаївської області пан Павлов, у тому ж таки Тернополі на дачі одного столичного чиновника ще 1991-го зникла, наче крізь землю, його службова автомашина — УАЗ-3303. І жодних слідів. А в які тільки інстанції не звертався директор Хоростківської агрофірми «Нива» депутат обласної ради Петро Марків з приводу зникнення 20 тонн зерна, частих поборів тощо. І що ж? В результаті було розтрощено архів агрофірми, експропрійовано журнал, у якому було зафіксовано оприбуткування зерна на підставних осіб і вручення на цій основі на тих самих підставних осіб грошей готівкою. Після цієї операції депутатові сповістили, що в діях посадових осіб виявлено тільки дисциплінарні порушення. Зате райвідділ міліції вирішив добряче насолити Марківу. Численні перевірки дійшли до абсурду: на подвір'ї господарства затримують свинарку, що несла дерть свиням. І складають протокол, наче вона крала отих три кілограми. Зіставте, 20 тонн і три кілограми!

У контексті звернень читачів до газети можна було б згадати і більш серйозні факти. Скажімо, наприкінці травня опубліковано матеріал «Павутиння», де цитовано розмову «нічного генерала» із генералом з МВС. І знову ж таки, що далі? А далі двох офіцерів, яких запідозрили, нібито вони допустили витік конфіденційної інформації до газети, відправили у відставку. Зате тернопільські нові українці тепер ходять містом гоголем, мовляв, бачите, які ми сильні!

Бо й справді сильні. Тільки не зброєю, як декотрі гадають, а грішми, саме отими, що обертаються в тіньовому секторі. Вони ж і диктують політику дій чималої частки охоронців порядку.

А тим часом і на волі люди гинуть. Від убивств на замовлення. І злочини залишаються нерозкритими. За прикладом недалеко йти — у тій самій Тернопільській області, у Борщові, на порозі власного будинку впритул розстріляли директора спільного підприємства «Вікторія-Янкі». З часу трагедії минуло більше року. Та виконавці на волі.

Вихід із сьогоднішньої правоохоронної кризи є. Можливо, він у створенні Національного бюро розслідувань.

Позитивний вплив на боротьбу з корупцією міг би дати, на наш погляд, ще один реорганізаційний захід — виведення з підпорядкування силових структур служб внутрішньої безпеки і створення на їх основі Головної інспекції з особового складу. Така незалежна структура, навіть за обмеженої чисельності, дала б можливість навести порядок у вищих ешелонах влади, присікати корупційні дії високопосадових осіб. А вже потім спіраль відповідальності дісталася б і найнижчого чиновника. Сталося б це за досить короткий проміжок часу.

Ліна КУЩ, «Голос України»

ЖИТТЯ ПОДОРОЖЧАЛО? ЧИ...

3.

«Виборці запитували, навіщо йду до Верховної Ради. Я, не вдаючись у подробиці, відповідав: «Щоб стати ще багатшим». Але відразу додавав: «Зате я не буду красти, не буду користуватися пільгами за ваш рахунок».

(Із газетного інтерв'ю).

На початку 1994 року президент ТНК «Атон» уже створив близько сотні недержавних підприємств, більшість із яких діяла досить успішно. Настав момент, коли кількість мала перерости в якість. Аби прораховувати події не на крок, а на десять уперед, йому потрібно було стати вхожим до вищих державних структур, тобто піти в політику.

Хроніка розслідування

7 листопада — заведено карну справу за фактом порушення пропускного режиму Донецького аеропорту. Під підозрою — працівник охорони, що дозволив злочинцям дістатися на льотне поле.

Протягом десяти днів після вбивства оперативна група відтворює обставини скоєння злочину і намагається створити фотороботи кілерів, Проводять двадцять експертиз, опитують дві сотні чоловік, вилучають стоси документів. Слідчі заходи тривають за межами України.

Виборчу кампанію було проведено за кращими канонами комуністичної агітації. Зрозуміло, витрати на рекламу набагато перевищили встановлений законом «кандидатський фонд» у п'ять мільйонів карбованців — їх узяла на себе команда.

Розповідає президент ТНК «Атон» Володимир Коротун:

— У день виборів Євген Олександрович зібрався на дільницю і оголосив, що візьме дев'ятиметровий президентський «Лінкольн» — одну з машин, що їх ми тоді давали напрокат. У кабінеті він кожного з команди спитав: «А ти як думаєш?» Звичайно, всі почали відмовляти його від цієї ідеї: їдемо ж у провінційне містечко, що люди подумають? Євген Олександрович засміявся і наказав заводити «Лінкольн». Він таки мав рацію, зробивши навпаки: всупереч прогнозам скептиків президент «Атона» впевнено переміг у 148-му Волноваському виборчому окрузі.

Вдруге виборчий марафон він розпочав буквально через кілька місяців, вирішивши поборотися за губернаторське крісло. Об'єднав зусилля з Володимиром Щербанем, повівши кампанію з подвоєною енергією. Обидва представляли приватний капітал, і в їхніх програмах було чимало спільного.

Незадовго до губернаторських виборів Євген Щербань свою кандидатуру зняв, закликавши електорат голосувати за Володимира Щербаня. Незважаючи на те, що Євген Олександрович вважав за ліпше залишитися в тіні, подейкують, що «солодкий парочці» (так прозвали кандидатів) солістом був саме він. І після перемоги Володимира Щербаня посів місце радника облдержадміністрації з питань економічної реформи. Є всі підстави говорити про причетність радника до більшості економічних проектів тодішньої обласної влади.

Хроніка розслідування

14 листопада — всупереч традиціям оперативно-слідча група влаштовує в Донецьку прес-конференцію. На запитання журналістів відповідають керівники Генеральної прокуратури, Міністерства внутрішніх справ, Донбаської транспортної прокуратури, управління СБУ по Донецькій області.

На той час відпрацьовувалися три версії мотиву вбивства: політика, бізнес і особиста помста. Достатніх доказів, аби кваліфікувати злочин як політичне вбивство, у слідства не було. Так само не було підстав стверджувати, що Євген Щербань мав відношення до липневого замаху на Прем'єр-міністра Павла Лазаренка.

Розповідає Наталя Прокопенко, голова Докучаєвської міської організації Ліберальної партії України:

—В його передвиборчих обіцянках не було красивих фраз. Я не знаю іншої людини, яка зробила б для нашого району стільки добрих справ: і створення робочих місць, і опіка ветеранів, і безплатні путівки дітям, і допомога підприємцям, і безплатна передплата на газети для самотніх, і будівництво православного храму, і допомога Новотроїцькій школі-інтернату, і газифікація сіл і селищ — усього не перелічити.

За два роки Євген Щербань особисто прийняв близько 800 чоловік. До нього йшли за парою дощок для даху і десятьма літрами бензину, просили гроші на лікування дітей і операції, скаржилися на неможливість відправити посилку до Росії і неякісні львівські кінескопи. Якщо питання було нескладне, його розв'язували негайно.

Розповідає голова Донецької обласної організації ЛПУ Микола Загоруйко:

—Я був присутнім на одному з депутатських прийомів, що Євген Олександрович проводив у окрузі. За півтори години він вислухав сотню чоловік. І що найдивніше — ніхто не пішов незадоволеним. До речі, матеріально Євген Щербань підтримував лише тих, кому це було конче потрібно. На похороні народного депутата присутні з подивом для себе відзначили, що численні родичі покійного мають вигляд звичайних сільських жителів. Родичів своїх він не балував.

4.

«Я не підприємець, я депутат Верховної Ради України. У мене немає інтересів в економіці, вони тільки в політиці».

(З відповіді на прес-конференції).

Судячи з тотальних перевірок, що їх зазнали підприємства, діяльність яких пов'язується з ім'ям Щербаня, «бізнесову» версію вбивства слідство розробляє найактивніше. Подібна зацікавленість правоохоронців і допити співробітників («Що ви робили у неділю 3 листопада?») не додають оптимізму керівництву згаданих фірм.

Всупереч твердженням, розтиражованим деякими виданнями, Надія Нікітіна ніколи не мала права підпису в фірмах, очолюваних її чоловіком, проте перебувала в курсі більшості його справ. Трьох його синів — Євгена і Руслана від вдвох перших дружин — і Євгена, сина Надії Нікітіної, — в батьковий бізнес не було посвячено.

Інтереси сім'ї у стосунках зі слідчими органами взявся представляти Микола Демиденко, радник юстиції і директор одного з підприємств у складі «Центру». Саме він був присутній на першому допиті Руслана Щербаня. За іронією долі Микола Кузьмич у недалекому минулому — прокурор Донецької області. Йому слово:

—Правоохоронні органи запевняють, що хочуть допомогти сім'ї. Але ця допомога чомусь іде у вигляді копупання в рані. Євген Щербань був народним депутатом — до чого тут діяльність підприємств, до яких він не мав відношення?

Для автора цих рядків досі залишаються загадкою джерела існування народного депутата. Йдучи на постійну роботу в парламент, він склав повноваження президента ТНК «Атон». Від депутатської зарплати відмовився, про що неодноразово заявляв у пресі. Радником облдержадміністрації працював за «спасибі». На підприємницьку діяльність як народний обранець не мав права. В той самий час від грошової скрути, м'яко кажучи, не потерпав: сам лише факт, що Євген Щербань їздив на Олімпіаду в Атланту як один зі спонсорів, викупивши десять спонсорських пакетів, досить промовистий. Є інформація, що його порадами користувалися декілька фірм, але як оцінювалися ці поради, з'ясувати можна хіба що з допомогою податкових декларацій, котрі народний депутат заповнював регулярно. Але ці документи — вже таємниця слідства, яке з 15 листопада повністю взяла в свої руки Генеральна прокуратура України.

Тим часом колеги Євгена Олександровича по Ліберальній партії наводять слова самого Щербаня, сказані за півтора місяця до замаху референтові-консультантові Петру Дорфману: «В мене ворогів у бізнесі немає. Я вітаю своїх конкурентів, які виявляють більшу винахідливість і сміливість, щоб узяти гору над мною. Значить, вони сильніші за мене. І якщо коли-небудь мене вб'ють, це буде суто політичне вбивство».

Два роки тому Євген Щербань придбав зроблений на замовлення броньований «Шевроле» і вселився до котеджу, збудованого в селі Красне Волноваського району корпорацією «Атон». Територія тут забудована котеджами за європейськими проектами і охороняється цілодобово. Втім, названі застережні заходи — навряд чи надійний захист від професіональних убивць.

—У країні йде перерозподіл власності, і Щербань цьому перерозподілу заважав, — упевнений Микола Загоруйко. — Це чистісінька політична боротьба. Євген Олександрович був дуже сильним суперником.

... Донецька приймальня народного депутата Євгена Щербаня починається з фігурних грат і жовтого непрозорого скла. За дверима — все так, як і раніше. Тільки траурна стрічка на табличці та килимове покриття, затоптане черевиками (що було немислимо при живому господарі), свідчать: сталося непоправне. І найбільш зухвалий злочин поки що залишається непрозорим для правосуддя.

Початок у «Голосі України» 22 та 29 листопада.

Георгій ВОРОТНЮ, «Голос України»

Одяг «Одетри» й «Антарктику» зігріє

Наш спонсор лотереї-97

НЕ СКАЖЕШ, що об'єднання «Антарктика» було обмежене у виборі підприємства, де могло б замовити для своїх працівників теплу білизну. Адже його судна борознять моря-океани всієї планети, заходять у порти багатьох країн — й там, безперечно, їх одягнули б із задоволенням. Однак рибалки обрали білизну, виготовлену колективом «Одетри», яка надійно зігріє їх у холодному океані.

В орендному виробничо-торговельному трикотажному об'єднанні «Одетри» («Одеський трикотаж») ми побували якраз тоді, як в одному з цехів завершували виконання замовлення рибалок. З генеральним директором підприємства Віктором Морозом вдалося перемовитися лише кількома фразами — поспішав у виробничих справах. Адже якнайшвидше треба узгоджувати й доводити до кінця давно виношуваний задум приватизації.

— На це нині у нас всі надії, — поділився Віктор Андрійович. — Адже для підприємства такого профілю, як наше, статус державного, хай і орендованого колективом, за ринкових умов — надто обтяжливий. Якщо коротко, — біди загальновідомі: розрив традиційних зв'язків з постачальниками сировини з інших республік колишнього Союзу, відсутність стартового капіталу для входження у ринкові стосунки (всі кошти забирав столичний главк), жорстка конкуренція іноземних фірм, що заполонили український ринок схожими товарами, зростання цін на енергоносії. А це, звісно, підвищує собівартість продукції. Але, на нашу думку, перешкоди вдалося б здолати, якби не надто громіздка структура об'єднання з його, так би мовити, замкненим циклом. Колектив «Одетри», одержуючи з усіх усюд сировину (бавовняні, синтетичні й вовняні нитки), сам потім ткав із них полотно, фарбував його, висушував та прасував, аби згодом викроювати й шити у своїх спеціалізованих цехах вироби десятків і сотень найменувань жіночого, чоловічого й дитячого асортименту.

За планово-примусової системи, коли оті готові вироби розподіляли по оптових базах України, замкнений цикл особливих турбот начебто не завдавав. А за ринкових умов куди легше було оперативно перебудуватися хіба що локальним виробництвам.

— Потужності у нас досить солідні: можемо випускати до десяти мільйонів трикотажних виробів на рік, —каже начальник виробничого відділу Катерина Зінченко. — Маємо просторі обладнані цехи, досвідчені кадри, отож готові розглядати будь-які пропозиції

щодо спільного виробництва. Як і виконувати замовлення чи то комерційних, чи то державних структур. Аби тільки гроші своєчасно платили. Бо ось гіркий приклад сьогодення: армія начебто й замовила необхідний одяг, але коштів на це, з'ясувалося, — катма. Залишилося замовлення на папері.

Колектив «Одетри» не на роздоріжжі — шлях для себе обрав вірний: приватизацію. На цьому шляху він покладає надії на старих і нових партнерів, на власну ініціативність і виробничу гнучкість, що дали б змогу знайти свою «нішу» в ринку, успішно конкурувати з постачальниками іноземної продукції. Для того, хто хотів би знайти спільні з колективом «Одетри» інтереси, — адреса: 270005, Одеса, вул. Дальницька, 46. тел. 22-41-64, 32-42-45, факс 32-38-27.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Одеса.

Та не збідніє...

У «Голосі України» № 220 за 23 листопада цього року ми зверталися до всіх, «хто має фінансові можливості і не втратив доброти та співчуття», з проханням допомогти передплатити нашу газету кільком десяткам інвалідів війни та праці. Традиційно так склалося, що всі роки редакція передплачувала цим людям газету зі своїх позабюджетних коштів. Але цього року в нас такої можливості не виявилося — в редакції немає грошей. Тому й звернулися з таким проханням до всіх, хто читає нашу газету. Спонсор невдовзі знайшовся, і поспішаємо порадувати наших дописувачів, що «Голос України» їм передплатив благодійний фонд «Рада». Разом з нашими майбутніми читачами дякуємо фондові за це. На жаль, і він не всім зумів допомогти, багато хто залишився без улюбленої газети. Отож іще раз звертаємося до всіх, хто має фінансову можливість і пройнявся співчуттям до знедолених співвітчизників: відгукніться на наше прохання, і завдяки вам люди читатимуть свою улюблену газету. Адже її передплатити ніколи не пізно — можна з будь-якого місяця.

Оксана РУДЮК, «Голос України»

Годі танцювати під американський саксофон!

Як і прогнозувалося, жодна країна з п'ятнадцяти членів Ради Безпеки не підтримала бажання Сполучених Штатів під час таємного голосування заблокувати висунення кандидатури нинішнього генерального секретаря ООН Бутроса Бутроса Галі на другий термін. Незважаючи на те, що постійний представник США при ООН Мадлен Олбрайт, звинувачаючи пана Галі в усіх смертних гріхах: мовляв, той нездатний здійснювати докорінні реформи ООН, яка все більше бюрократизується, не може успішно проводити миротворчі операції, і підтвердження цьому — сумнівні успіхи військ ООН у Сомалі та Югославії.

Багато високопоставлених дипломатів подейкують, що все це лише слова — насправді ж урядові Біла Клінтона просто необхідний «козел відпущення» для маскування огріхів і провалів у власній зовнішній політиці. Крім того, адміністрація Клінтона стверджує, що, доки Бутрос Галі біля керма влади, Об'єднані Нації не можуть розраховувати на виплату Америкою боргів чи більш широку підтримку з її боку, оскільки конгрес не надто симпатизує лідерові ООН.

У цього конфлікту є ще один бік: багато держав проголосували не так на підтримку єгиптянина, як проти США, що заборгували ООН приблизно півтора мільярда доларів і, на думку членів РБ, не мають морального права нав'язувати свою думку.

Поки у конфлікті США—Бутрос Галі триває пауза, у політиків та журналістів народжуються різні сценарії розвитку подій. «Файненшн таймс», зокрема, пише: «Бутрос Галі має гідно піти. Лишаючись кандидатом на другий термін, він може завдати лише збитків організації, якій так вірно служив». Найбільші шанси стати генеральним секретарем, на думку газети, в африканського кандидата Кофі Аннана, заступника Бутроса Галі з операцій на підтримку миру.

Але африканські держави, які, згідно з принципом ротації, мають першочергове право висувати претендентів, всупереч будь-яким прогнозам і погрозам, заявляють, що їх єдиним кандидатом на пост генсека продовжує залишатися Бутрос Галі.

Аби хоч якось утихомирити пристрасті навколо своєї персони, єгиптянин оголосив, що знімає свою кандидатуру на виборах генсека. Проте, робить це лише на деякий час, до наступного тижня, і має намір знову розпочати боротьбу за найвищу посаду в ООН, якщо ніхто інший своєї кандидатури не висуне. Отже, Бутрос Галі радить поки не забувати про нього.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, «Голос України»

СПОЧАТКУ — СЕНСАЦІЯ, ПОТІМ — ІНТРИГА

Минулої неділі в Молдові відбулася зміна господаря: переконливо випередивши Мірчу Снєгура новим президентом держави став Петру Лучинський, досі —голова молдовського парламенту

Із досьє «Голосу України»

Петру Лучинський народився в січні 1940 року. Закінчив факультет історії та філософії Кишинівського державного університету. Працював інструктором, начальником відділу, секретарем, першим секретарем ЦК комсомолу Молдавії. З 1971 по 1992 рік — на партійній роботі, обіймав різні посади в Молдові, Таджикистані, Москві, був секретарем ЦК КПРС. Після розпаду СРСР його призначено послом Республіки Молдова в Росії. З лютого 1993 року — голова парламенту Молдови.

На початку цього року в «ГУ» було надруковано інтерв'ю з нинішнім президентом Молдови. «Чи балотуватиметеся ви на пост президента?» —запитав тоді наш кореспондент. «Я для себе цього ще не вирішив, —відповів Петру Лучинський. — Я політик немолодий, у мене немає амбіцій і бажання «покрасуватися» в ролі президента. Я ж розумію, що насамперед це —велика відповідальність: треба бути впевненим, що ти зможеш щось зробити...».

Але коли настав час виставляти кандидатуру, впевненість у своїй змозі щось зробити до Лучинського таки прийшла, він швидко зібрав необхідні підписи і балотувався як незалежний кандидат. «Вважаю, що неучастю в президентських перегонах я б виявив малодушність. І це була б невиправна помилка. Ви ж бачите, в якому становищі держава...» —це витяг із одного з останніх передвиборних інтерв'ю майбутнього президента.

Лучинський — яскраво виражений центрист із ненав'язливо пропагованим ним самим тяжінням до Москви. Втім, може статися, що ті показні симпатії —не більше, ніж майстерний передвиборний хід (добре нам знаний з українських президентських виборів 1994 року). І, можливо, саме таким чином Лучинський здобув значну частину голосів тих, у кого не викликає ентузіазму гіпотетичне возз'єднання з «матір'ю-Румунією»: адже Снєгура підтримали прорумунські політичні сили, та й сам він не раз заявляв, що «дуже природним у майбутньому виглядатиме злиття двох румунських держав в одну». А Лучинський про румуно-молдовські відносини висловлювався досить зрозуміло: «Ми — брати, але кожен має займатися своїм господарством». Утім, і щодо Росії він, досвідчений і хитрий політик, не перегинав палицю ні до, ні вже зараз, після виборів. «Я не думаю, що ми матимемо якісь розбіжності з Росією, — обережно заявив Лучинський кореспондентові ІТАР-ТАКС. — У мене особисто тісні контакти з російським керівництвом, і я маю намір використати їх на благо нашої держави... Думаю, нам вдасться віднайти рішення, котрі приведуть до остаточного врегулювання придністровської проблеми, виведення звідти російських військ, ратифікації базового політичного договору між Росією та Молдовою».

Отож, поки що можуть відпочивати прихильники возз'єднання Румунії та Молдови. Щодо розв'язання придністровської проблеми, то ситуація дещо інтригує. Лучинський критикував свого попередника за відмову підписати вже парафований меморандум про нормалізацію відносин із Тирасполем, але водночас не секрет, що це підписання насамперед вигідне тираспольським лідерам. Звісно, критикувати — не підписувати, не брати на себе відповідальність, тому тепер цікаво: як вийде із ситуації новообраний президент? Враховуючи те, що й він — противник тираспольської «ідеї конфедерації», яку не виключає згаданий меморандум.

Отже, найперша оцінка молдовських виборів — сенсація. Не «грім серед ясного неба», але все ж таки —несподіванка. Тепер — очікування. Інтрига.

Продається вілла Пікассо. Усього за 5 мільйонів доларів

ХТО б міг подумати! Вілла одного з найвідоміших митців XX століття Пабло Пікассо на півдненому заході Франції ніяк не дочекається покупця.

А місце яке — в Мужені поблизу Канна на Лазуровому березі. З видом на бухту. Тридцять п'ять кімнат на трьох поверхах, «садова ділянка» на два гектари. Та й просять відносно небагато — 26 млн. франків (5,2 млн. доларів).

Одне слово, скарб. Віллу просто нашпиговано особистими речами Пікассо. Подейкують навіть, що художник сховав тут валізу із загадковим вмістом, поки що не знайдену.

Маєток, засаджений маслиновими та помаранчевими деревами, між якими в'ється річка, було придбано метром 1961 року. Тут він і помер 8 квітня 1973 року. Через 13 років, у віці 60 років, на віллі покінчила життя самогубством його друга дружина Жаклін. Ще через десяток років дочка Жаклін Катрін Ютен-Бле вирішила позбутися володіння, що залишилося, за її твердженням, практично в недоторканому вигляді «з тих самих пір». Серед сувенірів і пожовклих фотокарток — капелюх і пістолет американського актора Гаррі Купера, що він їх особисто подарував художникові, а в гаражі стоїть та сама знаменита чорна машина «Хіспано», на якій Пікассо об'їздив усю Південну Францію.

Після оголошення про продаж вілли пенсіонер Адріан Трекко, котрий мешкає по сусідству і свого часу був «особистим водопровідником» Пікассо, пригадав, що на прохання «клієнта» сховав у потайник дерев'яну валізку. «Було темно, у мене був кишеньковий ліхтарик. Але місце знайду», — прозоро натякає він майбутнім покупцям і додає, що помітив у схованці рамки для картин і малюнки...

Мер Мужена Роже Дюальд переконаний, що вілла —частина національного культурного надбання і має належати народові. На його думку, державі слід продати одну з картин Пікассо, що вона має в своєму розпорядженні, і придбати маєток. Однак, як стверджують фахівці, держава отримала такі картини від спадкоємців художника як плату податку за спадщину і не має права їх продавати. Тож у власників зайвих мільйонів є шанс вигідно з ними розстатися.

Квебекці тікають із Квебеку

Прем'єр-міністр Квебеку Люсьєн Бушар запевняє, що він не знає, чому тисячі квебекців назавжди виїжджають із цієї франкомовної провінції Канади.

Нічого складного у демографічних процесах, що відбуваються у Квебеку, немає. Налякані можливістю його відокремлення від Канади, чого домагаються Бушар та його уряд, втомлені від політичної невизначеності і непередбачуваності, засмикані тривалими націоналістичними викрутасами франкоканадських екстремістів, погрозами на свою адресу, багато з тих квебекців, для кого французька мова не рідна, переїздять на постійне проживання до інших канадських провінцій. Лише за першу половину цього року з Квебеку виїхало понад 19 тисяч чоловік, що більш як на 7 тисяч перевищило кількість тих, хто приїхав, більшість з яких — франкофони. Левова частка «емігрантів» припадає на Монреаль з його 3,5-мільйонним населенням, причому для більш як одного мільйона його мешканців французька не є рідною мовою.

Коментуючи результати нещодавнього опитування англоканадців, котрі мешкають у Квебеку, під час якого 30 відсотків респондентів заявили про намір залишити провінцію, президент антисепаратистського об'єднання «Альянс Квебек» Мішель Хамелін сказав: «Це попередження Бушару про те, якої шкоди може зазнати Квебек, його економіка — адже від'їжджають або мають намір виїхати найкращі».

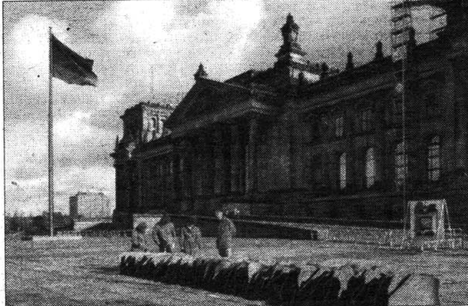
Рейхстаг працюватиме за сумісництвом. Музеєм

Урядові будівлі в Берліні, що перебувають поки лише в стадії спорудження, а деякі навіть у проектах архітекторів, прикрашатимуть нові твори мистецтва. Картини та скульптури, що розміщені зараз у боннських адміністративних приміщеннях, так і буде залишено на березі Рейну.

За словами представника фракції Соціал-демократичної партії Німеччини в спеціальній комісії бундестагу Томаса Крюгера, нині депутати обговорюють питання, пов'язані з розміщенням творів мистецтва в будинку рейхстагу, а також в інших парламентських приміщеннях. Для цього виділено близько 30 мільйонів марок. Суми було закладено в будівельні кошториси. Лише в рейхстазі планують знайти місце для картин та скульптур вартістю 8 мільйонів марок. Разом для цих цілей виділяють до двох відсотків від загальної суми вартості робіт.

Чергове засідання комісії, очолюване головою бундестагу Рітою Зюсмут, відбудеться у січні наступного року. На ньому мають визначити в загальних рисах характер і тематику майбутніх картин, на виконання яких буде оголошено конкурс. Проте передбачають придбати у авторів і готові твори.

Картини та скульптури мають відіграти особливу роль в оздобленні будівлі рейхстагу, підкреслюючи його призначення. Головну увагу при цьому приділятимуть оформленню фойє. Згідно з заведеною в Бонні традицією в парламентських установах можна виставити роботи не лише німецьких, але й зарубіжних майстрів, повідомляє ІТАР-ТАКС.

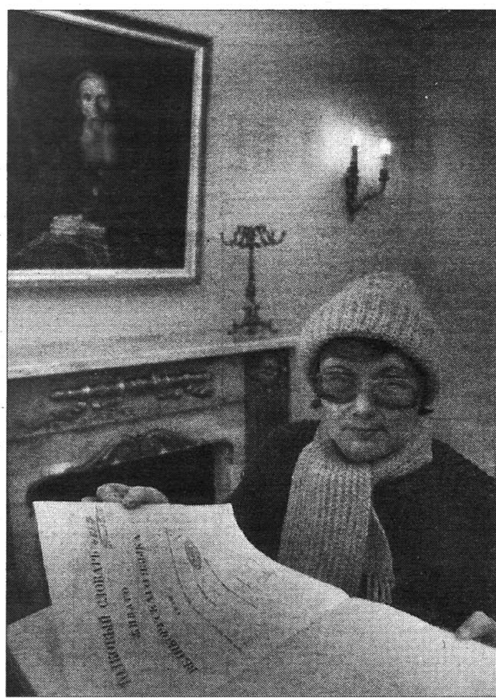

Сам Томас Крюгер, у минулому берлінський сенатор у справах молоді, виступає за те, щоб надати шанс виявити себе майстрам-початківцям.

Славетних козаків багато, Луганський — єдиний

Вулиця Даля... Тиха затишна вуличка у старій частині Луганська. Старовинний білий особняк на десять вікон. Тут, на березі Лугані, 1801 року народився майбутній видатний письменник, лексикограф, учений, лікар... Цей чоловік багато чого вмів, то була всебічно обдарована особистість, котру глибоко шанували найрозумніші люди того часу. За головну працю свого життя «Толковый словарь живаго великорусскаго языка», що містить близько двохсот тисяч слів і 30 тисяч прислів'їв та приказок, Далю було присуджено Ломоносовську премію і надано звання почесного члена Петербурзької академії наук.

Пізньої осені вдячні земляки відзначають 195-річчя від дня народження Володимира Даля. На вулиці, названій його іменем, створено меморіальний ансамбль. У будинку, де народився Козак Луганський (псевдонім славетного сина донецької землі), нині літературний будинок-музей. Тут же пам'ятник з мармуру — Далю.

Зібрано і багатющий експозиційний матеріал з музеїв Москви і Санкт-Петербурга, архівів Миколаєва, Нижнього Новгорода, Тарту, Оренбурга — міст, де жив і творив Даль. Місцеві майстри відтворили відповідно до тогочасних взірців першу квартиру Даля: люстри, канделябри, камін. Над парадними дверима — піддашок, старовинний ліхтар, флюгер з цифрою «1801».

... Приємно пройти старовинною вуличкою, де все нагадує про Даля, цю дивовижну, високодуховну людину.

Текст і фото Вадима ЛІСНОГО.

Укрінформ.

На знімках: біля пам'ятника В. Далю; будиночок-музей; флюгер з цифрою «1801» над парадними дверима; доглядач музею Тетяна Свиридова; погруддя вченого; в музеї.

Олена ЄЛЬОХІНА, кандидат мистецтвознавства

Французьке з нижньогородським

Рецензія

«Хоч би що зробила людина в Росії, її передусім жаль» — ця фраза, що не має відношення до автора, все ж таки двічі пролунала з вуст п'яного студента, стала своєрідним лейтмотивом усього прем'єрного спектаклю за п'єсою Л. Андрєєва «Кохання студента» в столичній російській драмі. Справді, було жаль усіх: і тих, хто викладається на сцені, і тих, хто за традицією або з цікавості опинився в залі.

Як стверджують дослідники творчості Леоніда Андрєєва, йому п'єса не те щоб дуже вдалася, але й не так щоб... Проте режисер спектаклю І. Барковська рішуче переписала п'єсу, залишивши від Андрєєва сюжетну канву. Це допустимо, та неодмінно за умови, що режисер має власну концепцію, особисту моральну позицію і найглибшу відповідальність перед автором і глядачем. Саме цих вимог було позбавлено сценічну редакцію І. Барковської, чому й став підтвердженням увесь спектакль.

Андрєєвська історія про крах першого романтичного кохання студента Колі Глуховцева в режисерському трактуванні поступилася місцем жахливій трагедії молодої нерішучої повії. Що ж, і ця тема могла стати в спектаклі головною, проте не стала, хоча її й було заявлено. Невміння підкорити літературний матеріал загальному задумові, спроба провести паралелі між часом Андрєєва та сучасністю не тільки оголили недолугість режисерської концепції, а й перетворилися на лобову ілюстрацію як самої п'єси, так і сучасної дійсності. Не допомогли тут ні надривна гра акторів, ні їхні шалені танці, ні звичне вже в театрі оголення героїні. Еклектика — ось, мабуть, основна відмінна риса цього спектаклю. І не тільки тому, що «за вуха» притягнено два історичних періоди, дисонансом пролунали слізні пісні жебрачки й рулади Патрісії Каас!!!

Відверто різали око джинси, білосніжні кросівки, білизна «а-ля Версачі» та дивне вбрання провінційних матрон. Воістину «суміш французького з нижньогородським».

Вразило ще одне — пішов зі сцени дух професійної театральної традиції, цілісних образів, витонченої гри і смаку. А старанна молодь — уся якось на одне лице: єдині для всіх прийоми гри, пластики, декламації. Індивідуальностей на сцені не було, чи то штучно сховані, чи то навмисно придушені владною рукою режисера. Виняток становив лише актор В. Сарайкін, який усупереч усьому створив образ андрєєвського героя. Режисерський деспотизм у театрі давно зарекомендував себе, але, як показала історія, виживає тільки той театр, де режисер і актори соратники. В спектаклі такої єдності не було. А жаль.

Проте прем'єра відбулася і це не може не тішити. Для когось це дебют (А. Остроглядї Р. Семисал), для когось шлях до вершин творчості (Н. Ніжарадзе, О. Кульчицька, В. Терещук, С. Москвін, Г. Дрозд, Ю. Циватая, О. Когут та ін.), а для нас, глядачів, — приємна можливість ще раз доторкнутися до великого таїнства Театру.

«На довгій ниві до небес...»

***Його** родові корені — на сході України, його мала батьківщина — Поділля, прізвище (чи псевдонім?) — чомусь заполярно-карело-фінське, і на цьому «несумісності» не закінчуються, бо за фахом він інженер, а за покликанням — поет, літературознавець, культуролог, видавець, меценат, словом, культурний діяч з власного бажання. Зрештою, культурні діячі якщо й трапляються на світі, то лише отак — з власного бажання. Тож пропонуємо читачеві кілька нових віршів Євг. Ссаaві.*

Євг. ССААВІ

Вважається митцем чи генієм, чи хворим,
Хто волю дав думкам запитливим, просторим,
Вбачає персонаж і в листячку й камінні,
Несхожий на людей в людському розумінні...
Хто втілився в життя казкових потойбічень
Чи злим пророкував появу кари свідчень...
Примарні вияьляв навколишні фантоми,
Що створені людьми від заздрості та втоми...
Що діється навкіл — за Божу мав оцінку,
Чи в творах предрікав майбутню поведінку,
Частенько запивав, здавалося, від слави,
Платив живим життям за прояви уяви...

Читачу, чи нема твоїх тут рис таємних?..
Ми всі–митці подій повчальних і знаменних,
Як хворі, то усі, бо відчуття буває,
Що годні до віршів, а потім все минає...

* * *

Як розвиток віршований,
(Так кажуть певні люди)
Вірш, вчора ледь римований
Стає модерном всюди.

Що тільки не вигадують:
І напрямки і стилі...
Процесами командують
Творці «нової хвилі».

Завгодно що вже йде за вірш:
Хоч марення мотивні...
Без розмірів, без ритм, де більш
Сприймаються поривні...

З досягнень я таких, пробач,
Мистецтв, одне лиш знаю.
«Сучасних я, — сказав читач,
– Поетів не читаю...».

* * *

Який, прошу, був мій улюблений час?
— Коли я писав до вподоби...
Коли прокидався під внутрішній вальс,
Молився до неньки-природи.
І звідкись, зненацька з'являвся мотив
Глибоких хвилюючих істин.
І геть олівець коливався від див,
Та намірів всім відповісти...
А капосна рима лягала, як мед,
Грайливо поета торкала.
Та думка летіла кудись наперед
Упевнена, щира, зухвала...

* * *

Ще Бекон Роджер, власне, запевняв:
До істини, до мудрості природи
Всім й кожному — чотири перешкоди,
Щоденно пам'ятати умовляв...

Що перша — це чужий авторитет...
Незмінність нас, чи звичка – друга вада,
Безглуздий рев юрби, як вища правда,
Та одяг з мудрості на хибний мед...

Пусте все... Бо подібні відкриття
Прийматися на віру не бажають...
А, може, ці, здобуті ним знаття
Лише його ріст?.. Інші — хай шукають?..

* * *

Хвилини розпачу та болю,
Палких, нервових поривань.
Безглуздо й пізно лають долю,
Шукати винних цих страждань,
Зривати лютість і безсилля
На найрідніших і... слабих.
І серед рідкого дозвілля
Думок жахатися страшних.
Це — за визнання плата гірка...
Це — за оточення твій зріст.
Це —не остання перевірка
На довгій ниві до небес...

Спростування

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ

26 жовтня ц. р. в «ГУ» надруковано фейлетон «Шпацірен, шпацірен...», де я зробив закид у нечесності керівництву Міжнародної Української Спілки учасників війни (МУСУВ). У відповідь одержано кілька листів від ветеранів та письмовий протест від президії МУСУВ. Автори вимагають спростувати фейлетон, а мене — покарати за «зневагу й ненависть до ветеранів» і навіть за розкол ветеранського руху.

Кожна історія має передісторію. Ще до появи фейлетону редакція отримала своєрідний документ – «Звернення до вищого політичного керівництва країни». То був протест «реєстрових» ветеранів проти «ветеранського» з'їзду Юхновського». У згаданому "Зверненні" був вельми промовистий пасаж: автори доводили вищому політичному керівництву держави, що український народ вів Велику Вітчизняну війну, а термін «друга світова війна» є вигадка, з допомогою якої дехто намагається виправдати фашистських поплічників-бандерівців! Поміж інших під «Зверненням» був і підпис полковника В. Бакушина — від імені МУСУВ. Власне, звідси й виріс отой фейлетон: якщо ви не визнаєте термін «друга світова війна», то чому ж шпацируєте до Лісабона, Парижа й Рима зустрічатися з ветеранами тої самої другої світової й навіть з папою римським, котрий у тій війні не належав до союзників радянського режиму? Мені кажуть: ми їздимо з санкції Кабміну. А чи не є це подвійна мораль, для своїх — одна, для закордону — інша? І невже нашим колишнім противникам режиму треба стати папами римськими — і аж тоді ви подасте їм руку?

Ми обговорили цю ситуацію із заступником Бакушина, полковником М. Михайленком. Він сказав: справді, Бакушин даремно втрутився в даному разі в політику, мовляв, МУСУВ не настільки категоричний. «Але, – додав він, — ви все одно мусите вибачитися». Перепрошую, але з цього пункту я не можу вибачатися, бо слово не горобець не лише у мене, а й у вас: «Звернення» десь лежить на столах вищого політичного керівництва країни, і там стоїть підпис Бакушина від МУСУВ.

За все інше я готовий вибачитися перед ветеранами, до яких ніколи не почував навіть неминучої байдужості, а не те що ненависті — присягаюся в цьому пам'яттю свого батька, котрий другу світову починав у Фінляндії, а вітчизняну — в Білорусії.

Отже, вибачаюся перед п. п. Михайленком, Рохліним та Петрунем за фразу: «Люди кажуть.., що МУСУВ очолюють не справжні бойові офіцери, а колишні чекісти. Господи, яка різниця, всі ми люди...» Як бачите, мені було однаково, що «люди кажуть», але якщо ненароком зачепив вашу честь, товариші офіцери, — вибачаюся.

Вибачаюсь і за слова «фірма створена панами Михайленком та Бакушиним «під себе». Визнаю ці слова безпідставними після того, як полковник Михайленко показав мені написані на папері цифри, які свідчать, що МУСУВ налічує 1054 первинні організації з 500 тисячами членів. Але ще більше я переконався у своїй неправоті, коли отримав сердитого листа, написаного 17 ветеранами з пансіонату «Ворзель». Гірко шкодую, що мій батько не дожив до часів, коли кожний простий солдат другої світової може відпочити у «Ворзелі» й з'їздити на зустріч з товаришами по зброї до Парижа. Правда, п. І. Филь, колишній кулеметник з Ужгорода, категорично не поділяючи моїх поглядів, написав: «Не знаю, що таке МУСУВ». Але ж він, мабуть, такий один.

І ще одне звинувачення було в одному з листів: мовляв, гроші МУСУВ ніколи не лежали в жодній комерційній структурі. Але полковник Михайленко підтвердив: кілька мільярдів карбованців МУСУВ таки покладено у комерційний банк (чомусь — у Шостці), аби зберегти гроші від інфляції. Це розумний крок, але, на жаль, банк лопнув. Гроші ветеранам обіцяли повернути. Коли це станеться, буду щиро радий. А поки що вибачаюся за те, що взявся рахувати чужі гроші. Заодно вибачаюся і за недовіру до наших комерційних банків.

А щодо розколу ... Щойно мене підтримали листом семеро офіцерів–членів МУСУВ, з чого роблю висновок: розкол серед ветеранів якщо і є, то — без моєї участі.

Востаннє вибачаюсь — за зайві клопоти, винуватцем яких я став, не бажаючи жодним чином принизити святе для мене поняття «ветеран».

З повагою –
Віталій ЖЕЖЕРА.

Віктюк і «Березілля»

У великому залі Міжнародного центру культури і мистецтв (колишній Жовтневий палац столиці України) триває ювілейна ретроспектива вистав Романа Віктюка. Ми вже писали про розкішну акцію: десять вистав, поставлених Маестро протягом останніх років у Москві, Петербурзі та Києві. Ціни — від 5 до 200 гривень. Ми мусимо ставитись до вказаних цифр з повагою. По-перше, тому що вони, як бачите, диференційовані. А по-друге (і найголовніше) — кожен, хто придбає квитка, автоматично стане меценатом українського театрального мистецтва. Саме так: частина коштів, виручених від вистав Віктюка, буде використана для проведення чергового (шостого) Міжнародного Мистецького березілля — знаменитого фестивалю, що його, незважаючи на всі труднощі, влаштовує київський режисер Сергій Проскурня. До речі, саме Проскурня є художнім керівником-директором ювілейної ретроспективи Віктюка.

На фото Василя АРТЮШЕНКА: Роман Віктюк.

Виставки

Василь БАБУХ, «Голос України»

Привіз Бідняк скарби

У Чернівецькому художньому музеї відкрито виставку творів знаного канадського живописця, українця за походженням, лауреата Державної премії імені Тараса Шевченка, члена Спілки художників України Миколи Бідняка.

Безрукий митець, який пише свої полотна, тримаючи пензель вустами, тісно пов'язаний з Буковиною. Тут, у селі Ленківцях народилися його батьки, минало його дитинство.

І ось побачення з рідним краєм відбулося. Микола Бідняк взяв участь у відкритті виставки своїх робіт, відвідав рідні місця.

Чернівці.

Микола ГОРВАТ, «Голос України»

Пісняр Верховини

Виповнилося 70 років з дня народження відомого пісняра-композитора, заслуженого діяча мистецтв України, автора пісенного гімну Закарпаття «Верховино, мати моя» Михайла Машкіна. У його рідному селищі Довге Іршавського району відбувся ювілейний вечір. Учасники популярного ансамблю пісні й танцю «Боржава», яким успішно керував композитор, численні гості та шанувальники його таланту вшанували пам'ять пісняра покладанням квітів до його могили.

Того ж дня в Іршавському центрі культури почався пісенний фестиваль імені Михайла Машкіна. В ньому взяли участь близько 70 колективів та виконавців з України, Угорщини та Словаччини. Започаткований три роки тому, цей захід стає дедалі масовішим і популярнішим, а нинішнього року вже набув міжнародного статусу.

Закарпатська область.

Інформація про перший випуск акцій

акціонерного комерційного банку «Синдикат»

Характеристика емітента

1. Повна назва емітента — акціонерний комерційний банк «Синдикат».

2. Банк зареєстрований Національним банком України 16 липня 1992 року, реєстраційний № 124, у формі товариства з обмеженою відповідальністю. На підставі змін і доповнень перереєстрований Національним банком України 8 квітня 1996 року як комерційний банк «Синдикат».

Загальними зборами учасників (протокол від 26 листопада 1996 року № 15) було прийнято рішення про реорганізацію банку у відкрите акціонерне товариство акціонерний комерційний банк «Синдикат».

3. Місцезнаходження банку: Україна, Київ, вул. Воровського, 22. Телефон (044) 216-41-84, факс (044) 216-41-96.

4. Засновниками банку виступають ООО «Прогрес-1», ООО «Лума Лтд.», ООО «Юлар Лтд.», ООО «Ірида Лтд.», ООО «Норма Лтд.», Український союз об'єднань, підприємств і організацій побутового обслуговування населення «Укрсоюзсервіс», фізичні особи. Банк утворено на необмежений строк.

5. Зареєстрований та сплачений статутний фонд банку на день прийняття рішення про випуск акцій складає 1.200.000 гривень.

6. Керівні посадові особи банку:

Голова Ради банку — Каленюк Олександр Миколайович, освіта вища юридична, стаж роботи за фахом 7 років.

Голова Правління — Євченко Михайло Анатолійович, освіта вища економічна, стаж роботи за фахом 9 років.

Головний бухгалтер — Бугайов Юрій Володимирович, освіта вища економічна, стаж роботи 3 роки.

7. Кількість службовців банку станом на 26 листопада 1996 року — 32 особи.

Опис ділової активності емітента

8. Банк виконує банківські операції у відповідності до статті 3 Закону України «Про банки і банківську діяльність», зокрема:

залучає і розміщує грошові вклади та кредити;

здійснює розрахунково-касове обслуговування рахунків у національній та іноземній валюті;

здійснює розрахунки за допомогою електронної системи «Банк — Клієнт»;

здійснює конвертацію будь-якої іноземної валюти із зарахуванням на рахунок;

здійснює перекази в іноземній валюті в будь-яке місце світу;

здійснює обмін готівкової іноземної валюти у 60 пунктах обміну валюти;

обслуговує документарні акредитиви та інкасо, банківські гарантії;

продає та обслуговує дисконтні картки «Golden Ring»;

надає абонентські скриньки для зберігання грошових та матеріальних цінностей;

придбаває права вимоги з поставки товарів та надання послуг, приймає ризик виконання таких вимог та здійснює їх інкасацію (факторинг);

здійснює операції з облігаціями державних позик на первинному і вторинному ринку;

надає консультаційні послуги.

9. Банк оснащений інтегрованою системою автоматичної обробки даних «ІСАОД БАНК».

10. Серед клієнтів банку: Дисконтний клуб «Golden Ring», АТ «Українські радіосистеми», АТЗТ «Українська незалежна ТВ-корпорація» (телевізійний канал «Інтер»), Недержавний пенсійний фонд «Святозар», Parex Bank, Інвестиційна компанія «Конгрес-Інвест», Міжнародний фонд гуманітарних і економічних зв'язків України з Росією.

Дані про емісію цінних паперів

11. Відповідно до рішення загальних зборів учасників (протокол від 26 листопада 1996 року № 15) здійснюється випуск акцій на загальну суму 3.050.000 гривень, що є першою емісією для банку і має за мету доведення обсягу власних коштів банку до вимог законодавства України та нормативних актів Національного банку України.

Фінансові ресурси, залучені від емісії, будуть використані для розширення можливостей банку у наданні банківських послуг, для зростання масштабів діяльності банку з метою захисту інтересів акціонерів, клієнтів та вкладників банку.

12. Характеристика акцій, що випускаються: прості іменні акції, 61.000 штук, номінальною вартістю 50 гривень кожна, серія 1 №№ з 00001 по 61000.

Акції випускаються у формі запису на рахунках. Акціонеру видається сертифікат на загальну кількість належних йому акцій.

13. Акції розповсюджуються шляхом відкритої передплати. Планується розмістити акції за курсовою (ринковою) вартістю не нижче номінальної.

Засновникам банку передається кількість акцій (за номіналом) пропорційна їх частці у статутному фонді банку на момент прийняття рішення про реорганізацію. Засновники мають право на переважне придбання додаткової кількості акцій відповідно до умов випуску.

Передплата на акції триває з 16 грудня 1996 року по 16 червня 1997 року і здійснюється за місцем розташування пункту реалізації акцій торговця цінними паперами — Інвестиційної компанії «Проспект інвестментс» (Київ, вул. Воровського,22, телефон (044) 216-45-90).

14. Особи, які бажають придбати акції першої емісії, мають сплатити 100 відсотків їх ринкової вартості. Кошти вносяться на рахунок торговця цінними паперами, який здійснює передплату. Акції продаються пакетами по 100 штук. Якщо протягом строку передплати не вдалося покрити 60 відсотків акцій, передплата вважається такою, що не відбулася, а особам, що передплатили акції, протягом 30 днів повертаються внесені ними грошові кошти.

У разі, якщо передплата на акції буде перевищувати розмір заявленого статутного фонду, установчі збори можуть затвердити зайву передплату. Відмова у передплаті провадиться згідно з переліком передплатників з кінця переліку.

У разі дострокового продажу всіх випущених акцій передплату може бути достроково припинено.

15. Умовами розпорядження акціями є внесення передплатниками повної вартості акцій, які вони передплатили, реєстрація в Книзі реєстрації акцій та отримання сертифікату на сумарну номінальну вартість акцій.

16. Акціонери банку мають право відповідно до статуту банку:

на участь в управлінні банком, особисто або через своїх представників;

на одержання частини прибутку у вигляді дивідендів;

на участь у розподілі майна в разі ліквідації банку;

на отримання інформації про поточну діяльність банку.

17. Установчі збори скликаються 20 червня 1997 року за місцем розташування банку (Київ, вул. Воровського,22). Збори є повноважними, якщо в них беруть участь акціонери, які володіють у сукупності більш як 60 відсотків голосів. Голосування відбувається за принципом: одна акція — один голос.

18. Прибуток, який залишився після формування фондів, розподіляється у вигляді дивідендів пропорційно кількості акцій. Розмір дивідендів на одну акцію банку визначається зборами акціонерів.

Виплата дивідендів відбувається за результатами господарської діяльності за рік, шляхом перерахування коштів на вказані акціонерами рахунки або через касу банку.

19. Наступні збільшення статутного фонду можуть бути здійснені у разі, якщо всі раніше випущені акції повністю сплачені за вартістю не нижче номінальної. Збільшення статутного фонду здійснюється шляхом додаткового випуску акцій, збільшення номінальної вартості акцій, іншими способами, що встановлені законодавством України. Акціонери банку користуються переважним правом на придбання акцій, що випускаються.

Чинники ризику

20. Чинниками ризику є:

погіршення умов оподаткування банківської діяльності та погіршення загальної податкової політики;

непослідовність і неефективність заходів економічної реформи;

загострення проблеми неплатоспроможності підприємств.

Голова Правління М. А. ЄВЧЕНКО.

Президент інвестиційної компанії «Проспект інвестментс» М. П. ЛЕВЧЕНКО.

Баланс комерційного банку «Синдикат» (в гривнях)

Актив		
Станом на	01.01.96 р.	19.11.96 р.
Стаття балансу		
1. Каса та кошти на кореспондентських рахунках банку	64270.00	509460.65
2. Рахунки банку в банках-кореспондентах	190.00	681123.21
3. Позички надані	666530.00	3161773.61
4. Основні засоби	79920.00	70196.83
5. Інші активи банку	202500.00	537209.59
Всього	1013410.00	4959763.89
Пасив		
1. Статутний фонд	491220.00	1200000.00
2. Інші фонди банку	122100.00	148915.69
3. Розрахункові і поточні рахунки підприємств, установ і організацій	186890.00	3026905.08
4. Прибуток банку	31220.00	72596.91
5. Інші пасиви банку	181980.00	511346.21
Всього	1013410.00	4959763.89

Правління АТ «Кременчукнафтопродуктсервіс» доводить до відома власників акцій, що загальні збори акціонерів відбудуться 14 лютого 1997 року о 14.00 годині за адресою: Кременчук, актовий зал АТ «Кременчукнафтопродуктсервіс». Довідки за телефонами: (05366) 4-13-30, 4-15-22.

Арбитражный суд г. Севастополя (335008, Севастополь, пл. Восставших, 6) возбудил дела о признании банкротоми:

— дело № 066/3, ЗАО «Полсев» (335059, Севастополь, пр. Героев Сталинграда, 43; р/с 2467301 в АБ «Ажио»);

— дело № 064/6, ПО «Е и К» (335038, Севастополь, ул. Колобова, 15-236; р/с 000609901 в Приватбанке).

Закрите акціонерне товариство фірма «Торгпреса», зареєстроване розпорядженням виконкому Полтавської міської ради народних депутатів № 77-р від 02.02.1994 р., ідентифікаційний код 13935784, повідомляє про свою ліквідацію.

Ліквідаційна комісія приймає претензії кредиторів протягом одного місяця зі дня опублікування оголошення за адресою:

314011, Полтава, вул. Пушкіна, 25. тел.: 8-05322 —2-77-03, 2-49-38; факс — 73226.

Дочірнє підприємство «Південелектромережбуд» звернулося до національної комісії з питань регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії на території України.

Поштова адреса: 253090, Київ-90, Харківське шосе, 17, кім. 600-а.

Телефон: 558-89-00: 554-70-60; факс: 553-89-00.

Едуард ЦИХМЕЙСТРУК:

«І зі мною дива траплялися»

КОЛИ поверталися з відбіркового матчу чемпіонату світу Португалія-Україна, ділилися враженнями від побаченого з головним тренером дніпропетровського «Дніпра» В'ячеславом Грозним. Зокрема, він сказав, що нашій збірній бракує такого гравця, як 23-річний київський армієць Едуард Цихмейструк. Попервах подумалося, що тренер керувався просто особистими симпатіями. Однак якщо проаналізувати виступи цього технічного, розумного футболіста, то стане очевидно, що Грозний таки правий. До речі, не тільки він один високої думки про Цихмейструка. І наставники ЦСКА не нахваляться своїм капітаном. І гравець він, як кажуть, що треба, і людина чудова. Одне слово, справжній лідер.

Родом Едуард з Донбасу, міста Макіївки. З дитячих років грав за різні команди свого шахтоуправління. І жодних там престижних футбольних навчальних закладів не закінчував. Спершу тренувався у Сергія Огаркова. Потім грав за макіївський «Бажановець» у другій лізі. До речі, разом із Геннадієм Орбу. Армійську службу проходив у танковій частині під Новомосковськом. Лише під кінець першого року служби потрапив до роменського «Електрона». Товариш за нього замовив слово. Мовляв, є хлопчина — непоганий футболіст. Так і дослужував. А у вільний час мав змогу й пограти.

Завдяки щасливому випадку Цихмейструка примітив Володимир Безсонов, коли той уже виступав за «Шахтар» із Шахтарська. Після нетривалої розмови (було це 1993 року) перейшов до «Борисфена». Саме Безсонов, а з ним Геннадій Литовченко, який тоді ще грав за команду, мали найбільший вплив на новобранця. Цим людям Едуард дуже вдячний за футбольну науку.

—У дитинстві, — розповідає Цихмейструк, — по телевізору спостерігав гру цих видатних майстрів. Плакати, їхні фотографії висіли в мене на стіні. А тут випало щастя самому грати з Литовченком у одній команді. Про таке навіть і не мріяв. Дуже багато дав нам Михайло Іванович Фоменко. Щодо тактики. Взагалі він — чудовий тренер, котрий прагне новаторства.

—А якби не стали футболістом, то ким?

—Швидше за все продовжував би працювати на шахті. У Макіївці з іншими варіантами негусто. Мій батько Микола Васильович — шахтар. Мати — Валентина Іванівна — також має стосунки до гірничої справи. І я трудове життя починав на шахті. Це на той час давало мені певну матеріальну незалежність від дорослих. Адже футбол мене тоді ще не годував.

—Чи маєте улюбленого літературного героя?

—Мабуть, ні. Я прихильний до фантастики. Таких письменників, як Стівен Кінг. Більше цікавлюся переживаннями людини, психологією. А кумирів намагаюся собі не створювати. Хоча в житті за приклад мені завжди були батьки, старша на дев'ять років сестра Ірина. Дуже люблю свою дружину.

—До речі, ви давно одружені?

—Ось уже півтора року разом із моєю Валентиною. Хоча знайомі з дитинства, мешкали поряд.

—Чи траплялися з вами колись дива?

—Головне диво, що я поїхав з Макіївки і потрапив до столичного клубу.

... Коли переповів Цихмейструкові нашу розмову з Грозним в аеропорту міста Порту, Едик спершу навіть трохи зніяковів. Проте сказав:

—Либонь, В'ячеслав Вікторович і має рацію. Втім, то лише його бачення справи. Напевно, мені знайшлося б місце в його команді. А стосовно збірної, то на позицію півзахисника, котрий діє під нападаючими, є широкий вибір кандидатів. Звичайно, виклався б сповна, якби мені виявили таку честь. І взагалі з шкіри ліз би там на будь-якому місці. Треба крайнім захисником зіграти — будь ласка. Виступати в збірній — мрія кожного футболіста. І я — не виняток.

Розмову вів Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: атакує Едуард Цихмейструк.

Фото Миколи БОЧКА.

Фігурне катання

П'ять хвилин з Оксаною Грищук та Євгеном Платовим

— Я постійно сумую за своїми батьками та друзями, що залишилися в Україні, але нам з Оксаною подобається жити в США, — сказав в інтерв'ю американській газеті «American Skating World» фігурист Євген Платов.

Олімпійські чемпіони, триразові чемпіони світу з спортивних танців на льоду Оксана Грищук і Євген Платов — уродженці Одеси, де й почінали займатися фігурним катанням. Однак вони вже давно виступають за Росію, а живуть і тренуються у США. Інтерв'ю з цим відомим дуетом під назвою «П'ять хвилин з Оксаною Грищук і Євгеном Платовим» подаємо зі скороченнями.

— Як довго ви плануєте залишатися у любительському спорті?

— Ще два сезони, до наступних Олімпійських ігор.

— Американці тільки зараз довідалися про вас. Як ви думаєте, чому їм знадобилося так багато часу?

— Напевне, тому, що в США найпопулярніший вид — одиночне катання, до того ж тут не так багато хороших танцювальних пар. Ми помітили, що під час трансляції деяких змагань танцювальні номери «вирізають». Нас це дуже пригнічує. Адже більшість людей не може прийти на ковзанку... А ми прагнемо, щоб якомога більше глядачів отримували задоволення, дивлячись наші танцювальні програми і все робимо для цього. Але, виходить, що багато в чому зусилля марні.

— А в Росії інакше?

— Коли в колишньому СРСР фігурне катання було популярним, глядачі віддавали перевагу спортивним і танцювальним парам. Їм подобалося слідкувати не лише за спортивними успіхами, а й за взаєминами фігуристів.

— Як гадаєте, чи позначиться на розвиткові фігурного катання в Україні та Росії закриття там багатьох ковзанок?

— Але в Москві працює сім стандартних ковзанок і, не дивлячись на безліч проблем, становище там виправляється. А в Україні ковзанок недостатньо. У нашій Одесі, приміром, лише одна стандартна... Однак сподіваємося на кращі часи для фігуристів обох країн.

— Чи є для вас щось в Америці кумедне, що змушує вас посміхатися?

— Деякі ток-шоу нас дуже веселять. В Україні нічого подібного не побачиш. А, між іншим, нам завжди подобається трохи попустувати.

* * *

Через що можуть побитися чоловіки? Звісно, через вродливу жінку, особливо коли чоловіки — спортсмени, а жінка — олімпійська чемпіонка з фігурного катання, чарівна Оксана Баюл.

Події в одному з нью-йоркських барів, де водночас опинилися члени команди з американського футболу «Джетс» і фігуристка, розгорталися за дещо незвичним сценарієм. У закладі під назвою «Біля бару» опинилися українка Баюл і колишня «Міс СРСР» росіянка Юлія Суханова. Обидві мешкають нині в США, причому Суханова вийшла заміж за американця. Під час їхньої зустрічі Баюл так захопилася розмовою, що їй просто не хотілося переривати її для того, щоб потанцювати з футболістом із «Джетс», котрий її запросив.

«Реактивники», до речі, відверто погано виступають у нинішньому чемпіонаті, причина, на думку багатьох спортивних оглядачів, — брак бійцівських якостей у гравців цієї команди. Проте цього разу футболісти вирішили продемонструвати бойовитість, і коли дівчина відмовилася танцювати з ними, спробували показати, що й вони не ликом шиті. До честі господаря закладу, його «вишибали» швидко викинули на вулицю спортсменів, які надто розперезалися.

У німців втрати

Як відомо, 14 грудня в 9-й відбірковій групі чемпіонату світу з футболу, де виступає збірна України, відбудуться чергові матчі: Північна Ірландія—Албанія, Португалія—Німеччина. Стосовно першого матчу, то його проведення було під загрозою. Адже ФІФА поки дискваліфікувала албанців за те, що урядовці втручалися в справи національної федерації. Але внутрішній конфлікт владнали, і зустріч відбудеться.

А от проблеми німців одразу не розв'язати. Керівництво збірної Німеччини серйозно занепокоєне втратою перед матчем із португальцями ще одного ключового гравця. За півзахисником Томасом Хеслером, який зазнав травми, вибув із команди Олівер Бірхофф. 28-річного нападаючого прооперовано після травми правої ноги, яку він дістав у матчі чемпіонату Італії (Бірхофф виступає за клуб «Удінезе»).

За прогнозами лікарів, Бірхофф зможе вийти на поле не раніше, як через півтора місяця. А Хеслер з'явиться у складі тільки в лютому.

Лідерами групового турніру є португальці, в яких після чотирьох матчів 7 очок. На очко менше в української збірної, проте наша команда зіграла на один матч менше. Німецькі футболісти з чотирма очками після двох ігор посідають третє місце.

Про два найближчих матчі ми вже згадували. Збірна України, як відомо, знову вийде на поле вже наступного року — 29 березня вона зустрінеться з албанцями на полі суперників.

Іван ОЗЕРЧУК, *журналіст*

Європейські іспити гандболісток

Учора в містах Данії стартував черговий чемпіонат Європи серед жінок. Учасниць розподілено на дві групи. А: Данія, Угорщина, Хорватія, Швеція, Австрія, Польща. В: Німеччина, Росія, Норвегія, Румунія, Литва, Україна.

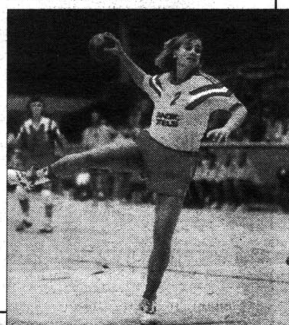
Наставник нашої команди Леонід Ратнер закликав до колективу таких спортсменок: Ларису Заспу (1971 року народження, «Автомобіліст», Бровари, зіграла 17 матчів за збірну), Світлану Морозову (71, «Подрабка», Хорватія, 58, забила 1 гол), Ганну Криворучко (71, «Монтекс», Польща, 20, 0), Олену Розборську (76, «Спартак», Київ, 23, 17), Ларису Кузьменко (63, «Мотор», Запоріжжя, 71, 146, 0), Наталю Дерепаско (73, «Кометал», Македонія, 69, 321), Ірину Магрипову (71, «Олімпія», Словенія, 31, 51), Олену Яценко (77, «Спартак», 14, 22), Тетяну Сологуб (70, «Кометал», 42, 86), Наталю Мартиненко (74, «Монтекс», 40, 158), Тетяну Новикову (72, «Мотор», 34, 59), Марину Вержелюк (78, «Спартак», 13, 12), Інну Долгунь (66, «Олімпія» 19, 47), Наталю Доценко (76, «Автомобіліст», 13, 25), Лілію Столпакову (72, «Мотор», 7, 11).

Цього разу, шановні прихильники гандболу, ви матимете нагоду спостерігати за виступами нашої команди в повному обсязі. Про це насамперед подбала корпорація «Інфоспорт». Вона, у свою чергу, дякує таким компаніям, як «Укрінтеравтосервіс», «Інтертранс», а також Національній Раді телебачення та радіомовлення. Завдяки їм було придбано ліцензію на трансляцію поєдинків чемпіонату континенту.

7 грудня. Україна—Норвегія (пряма трансляція, 15.00, УТ-1). **8 грудня.** Україна—Німеччина (пряма, 17.00, УТ-2). **10 грудня.** Україна—Румунія (пряма, 18.00, УТ-1). **11 грудня.** Україна—Литва (запис, 21.45, УТ-1). **13 грудня.** Півфінальні матчі (пряма, 20.00, УТ-2). **15 грудня.** Фінальний матч (пряма, 17.00, УТ-2).

На жаль, жодний спонсор не виявив бажання підтримати нашу збірну матеріально. Тому корпорація «Інфоспорт» взяла ці обов'язки на себе. Команді надано певні кошти. Визначено також і преміальні (суми відповідно до підсумкового місця).

Отже, побажаймо успіху нашим гандболісткам!

Жарт номера

Мал. Анатолія АНДРЄЄВА.

Як платити, то за все...

Хай розіпнуть мене на тризубі комуністи, але я твердо переконаний: освіта і медицина мають бути платні.

Ми ж платимо чиновникам-начальникам за все: за підпис і печатку, за місце у прибутковому кіоску і за місце на цвинтарі, за щілину в митному кордоні і за те, щоб не сунули свого носа у кожну щілину. Рекетирам — за те, що продаємо, і за те, що купуємо... А вчителі й лікарі не люди?! Вони гірші за рекетирів? Не хочуть жити по-людськи? Ще й як! Але всі вони — інтелігенти. Рекету не вчилися. Отже, це потрібно узаконити. Щоб совість не мучила.

Уявіть: учитель каже круглому трієчникові:

—Хочеш здати екзамен — принеси те, що горить.

І хитро підморгує.

«Круглий» до матері: так, мовляв, і так.

—Ну що ж, — каже, — піди до батька в гараж і налий каністру бензину.

Ви уявляєте, що буде, якщо у вчителя нежить або якщо він п'є не нюхаючи? Тому потрібно, щоб усе було розписано. Як квартплата. Стільки-то за кожний бал, вищий за «двійку», за здачу екзамена і за медаль. Батьки можуть спокійно планувати здібності своєї дитини і свій бюджет. А скільки з'явиться геніїв! І ніяких моральних травм: у вчителів, батьків і, зрозуміло, в дітей.

Або візьмемо лікаря. Ви здогадуєтеся, яка у нього зарплата? А скільки заплатити, здогадуєтеся? Ні. Отож то. А лікар мовчить. Бо інтелігент. Дасте шоколадку? А якщо образиться? Даєте папірця із зображенням американського президента? Знову ж таки може образитися. Що не той президент. А взяти довідки лікарняні. У мене на роботі один кадр часто приносив довідки. Що хворів. Навіть від голови колгоспу. Але потім зрозумів, що це невигідно, і почав приносити лікарняні. Знайшов, мабуть, слабку ланку в медицині. Одного разу не стерпів, питаю:

—Почім нині лікарняні?

—А вам треба?

—Та ні, — відповідаю. — Так, про всяк випадок. «Кадр» теж ухильно:

—По-всякому...

То чому б не встановити таксу? Законом. За довідку, наприклад, три неоподатковуваних мінімуми, за лікарняний — десять. Для дійсно хворих — безплатно. Взагалі, кожний візит до лікаря повинен підлягати оплаті. Декого може вилікувати сама сума. Оплати.

От у мене одного разу у роті порушився кислотно-лужний баланс. Зуб заболів. Нестерпно. До того ж ще й хитається. І так уже невчасно! Під вечір. Мене заспокоїли: зуби видаляють до двадцятої години.

Прибігаю. В реєстратурі повідомили, що лікар з вісімнадцятої години працює за плату. 5 гривень — за вхід.

Грошей шкода. Дуже. Та, міркую, зате мене обслужать по вищому класу! Та я тепер ногою двері відкриватиму!..

... Тихенько прочиняю двері до кабінету стоматолога. Там двоє. Один в халаті, другий — без. Розмовляю. Той, що в халаті просить зачекати. Чекаю, нервово стискуючи у жмені гроші. Розлучатися з ними не хочеться. Звичка.

Через деякий час двоє вийшли. Лікар знову попросив зачекати і вони кудись пішли. Може, поговорити на свіжому повітрі.

Чекаю ще раз. На цей раз ще довше. І тут відчуваю, що моєму зубові теж шкода моїх грошей. Занімів, негідник. Торкаю пальцем — стоїть, як укопаний. А в мене з'явилися буржуазні думки:

—Що ж це таке?! Щоб я за власні гроші та сидів під дверима? Як злидень?! Ні! Все!

Виходжу на вулицю, стримуючи радість. І не одну. Цілих три. Гроші при мені, зуб не болить і третя радість, коли уявляю, як отой зуборвач кусатиме собі лікті, коли побачить, що я і гроші — тю-тю... разом із зубом.

От бачите, як діє на хворобу платна медицина! Глянеш на суму за лікування — і хвороба злякано відступає. Або сам..., з копит... Що, зрештою, зводиться до одного: допомога лікаря не потрібна.

Тому я ще раз заявляю: я — за платну медицину і, звичайно ж, освіту.

Анатолій ДЯДЮН.
Мал. Петра СІГУТИ.

Телезавірюха

— Вас порятує тільки цілковитий спокій. А ще позитивні емоції, — лікар Іванові Федоровичу. — Нервовий зрив — це вам не жарти. Так і до жовтого дому недалеко. Тож від сьогодні — жодних хвилювань. Домовилися?

Хворий кивнув, що домовилися. Лікар пішов, а вся сім'я сіла складати плани втілення позитивних емоцій у життя Івана Федоровича.

До плану ввійшли: новий фартушок господині, кабачкові оладки зі сметаною хворому, свіжа газета з кросвордом і позапланова онукова «п'ятірка» з фізкультури. Завершити день вирішено естрадним телеконцертом молодих виконавців.

До вечора все йшло як по маслу.

Діждали концерту.

На екрані стали з'являтися молоді і не дуже, оброслі і стрижені, у штанях і без спідниць. Щось шептали, кричали й навіть співали у мікрофони.

Родина дивилася п'яте через десяте, і тільки хворий сидів перед екраном розслаблено й незворушно.

Останньою виступала внучка відомої композиторки. Вона зізналася, що і слова, і мелодію написала сама, а до концерту цю пісню готувала з бабусею дев'ять місяців.

Слова були геніально прості:

Зима прийшла з неба,
А ти мені треба.
Я б до тебе пішла,
Але не знаю дороги я.

Потім оркестр ударив приспів:

Летять сніжинки, сніжинки,
сніжинки, сніжинки, сніжинки!
Летять сніжинки, сніжинки...
Летять...
сніжинки...

Сніжинки летіли довго. Усі вже було подумали, що це початок кінця. Та ба! Це був лише кінець початку. Співачка раптом труснула зачіскою, викинула долоню вперед і з новою силою заволала:

— Я-а-а-а-а б до тебе пішла,
Але не знаю дороги я-а-а-а-а!

Знову був довгий приспів.

— Та не знаю дороги я-а-а-а! — кілька хвилин бідкалася дівчина над рядком.

Іще був приспів, приспів, приспів...

— Не знаю, не знаю, не знаю! — мало не заридала співачка перед останнім приспівом:

— Летять сніжинки...

Слова давно вичерпалися, та після довгих місяців репетицій співачка не мала вже сили злізти зі сцени. І сніжинки — летіли.

Господиня вийшла на кухню, поставила варити квасолю.

Сніжинки летіли.

Онуки засперечалися, до кого більше хоче на руки кіт, почубилися самі й набили кота.

Сніжинки летіли.

Зять завовтузився, встав, кудись пішов, звідкись прийшов, знову сів.

Сніжинки летіли.

Дочка відпорола стару протерту латку від шкарпетки й налатала нову.

Сніжинки летіли.

Господиня пішла на кухню й прийняла з плити готову квасолю.

Сніжинки летіли.

... Ніхто не помітив, що Іван Федорович кудись подівся. Сніжинки летіли то тихіше, то голосніше, то швидше, то повільніше. На цю завірюху ніхто в кімнаті вже не звертав уваги, як раптом двері з комірчини із тріском розчинилися!..

— Ні, то не був Дід Мороз. То був хтось невідомий у пишній білій сукні й новорічній короні, надягненій задом наперед. Розмахуючи шматками тюлевої фіранки та підкидаючи сукню колінами, цей хтось лагідно заспівав голосом Івана Федоровича:

— Білесенькі сніжиночки,
Вродились ми з води...

Господиня вхопилася за серце й зомліла.

Зять кинувся до телефону викликати «03».

Онуки втекли до своєї кімнати і звідти дивилися, як мати силкується відібрати в діда свою давню весільну сукню.

Сніжинки летіли.

Коли з'явився лікар, він кинувся не до хворого, а до телевізора.

У хаті стало тихо, і хворий помаленьку заспокоївся, навіть задрімав.

Господиня навшпиньки вийшла до кухні й там обережно ввімкнула репродуктор. Звідти інтимно зашелестіло:

— Летять сніжинки, сніжинки...

Концерт передавали по радіо...

Наталя ТЮЛЬПА.

ТЕМНО

—Стій, куди чимчикуєш? — грізно гукнула чоловіка, вискочивши з підворіття, Глафіра Петрівна.

Сидорчук здригнувся і зупинився, наче вкопаний.

—Я кого запитую?

—Ддд-одому і-дду, — від несподіванки і страху Сидорчук почав заїкатися.

—Пив? Ану, паршивець, дихни!

Сидорчук принижено підкорився.

—А тепер вивертай, скотино, кишені!

—Але ж...

—Мовчати!.. Так, гаразд, відкрий портфель.

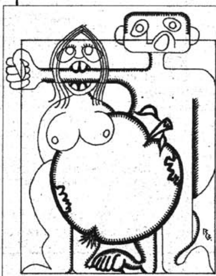
—Ббб-удь ласка.

—Дивно, нічого цікавого, — розчаровано констатувала Глафіра Петрівна, порившися у портфелі. І раптом очі у неї почали повільно витріщатись. — А чого це ти сьогодні в білі шкарпетки вирядився? І взагалі, звідкіля вони у тебе взялися, коханка подарувала?

—Зовсім ні, моя дружина.

—Яка ще дружина, а я хто, по-твоєму? — оторопіла Глафіра Петрівна і уважно подивилася на чоловіка, котрий виструнчився перед нею.

—Ой, прошу вибачення, обізналась, я думала, що ви мій чоловік, вибачте, будь ласка, темно дуже...

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Жарт

Ні пуху ні пера, або У дисбат, лауреат!

Поети-авангардисти плодяться, наче кролі.
Пора почати їх відстріл!..

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ, лауреат премії імені Т. Г. Шевченка.

Десь колись одну країну
З'їли, кажуть, дикі кози.
Й нашу неньку Україну
Ждуть рясненькі свіжі сльози.
На Вкраїну наступає
Не пришелець, не фашист.
Хто ж могилу їй копає?
Свій авангардист!
Цей нечуваний агресор
Має сили немалі:
І поети, й поетеси
Наплодились, мов кролі.
Не гармати й кулемети
На озброєнні у них —
Некеровані куплети
В душогубів молодих.
Цілять, наче з пістолета:
— У дисбат, лауреат!
Вже пора на цих поетів
Не гармат — побільше грат.
Ой пора клепати грати!
Щоб не ждать «кролячих» стріл,
Треба снайперів послати —
Од столиці аж до сіл
Вже пора почать відстріл.
Бо вони в цей час непевний
Плодовиті, мов кролі.
Для них пленум — не поема,
Класики — не королі.
Ой пропала Україна,
Стережіться не бариг.
Перед тим, як трон покину,
Я молю: — Бий молодих!..

Володимир СЕМЕНО.

Полтава.

Інформація про випуск акцій

Акціонерного банку «Таврида банк»

Характеристика емітента

1. Фірмове найменування: Акціонерний банк «Тавридабанк»

Місцезнаходження: 330084, м. Запоріжжя, Запорізький абразивний комбінат.

Акціонерний банк «Тавридабанк» — універсальна кредитно-фінансова установа, що створена шляхом перетворення товариства з обмеженою відповідальністю «Комерційний банк «Тавридабанк», який здійснював свою діяльність з 31 жовтня 1989 року і зареєстрований у національному банку України 21. 10. 91 р.-за № 45. Рішення про перетворення КБ «Тавридабанк» на відкрите акціонерне товариство прийнято Зборами учасників (протокол №25 від 13 серпня 1996 р.).

Акціонерний банк «Тавридабанк» (далі — Банк) створено з метою задоволення потреб у банківських послугах та операціях підприємств, установ і організацій різних форм власності та фізичних осіб, прискорення обертання кредитно-фінансових ресурсів, одержання прибутку від діяльності Банку.

Для виконання поставленої мети Банк здійснює види діяльності, передбачені Законом «Про банки та банківську діяльність» та Статутом банку, а саме:

виконання розрахунків за дорученням клієнтів та їх касове обслуговування;

ведення рахунків клієнтів;

залучення та розміщення грошових внесків та кредитів;

випуск, придбання, продаж та зберігання платіжних документів та цінних паперів, а також операції з ними;

видача доручень, гарантій та інших обов'язків для третіх осіб;

довірчі операції;

придбання та продаж іноземної валюти та інші види діяльності.

Банк має ліцензію Національного банку України № 114 на здійснення операцій з валютними цінностями, а також ліцензію Міністерства фінансів на здійснення діяльності з випуску та обігу цінних паперів № 947.

Зареєстрований розмір статутного фонду ВАТ —2 400 000 гривень — сплачений повністю.

Кількість службовців банку — 78.

Дані щодо керівного складу банку:

Крилова Світлана Яківна — голова правління, освіта вища економічна, стаж роботи 23,5 року;

Жерве Ганна Юріївна — перший заступник голови правління, освіта вища економічна, стаж роботи 20,5 року;

Лисенко Лариса Олексіївна — головний бухгалтер, освіта вища, стаж роботи 13,5 року;

Пшеничко Володимир Якович — заступник голови правління, освіта вища економічна, стаж роботи 32 роки.

Опис ділової активності

Комерційний банк «Тавридабанк» за головну мету ставить задоволення потреб своїх клієнтів шляхом надання їм різноманітних банківських послуг, сприяння розвитку підприємництва, захист коштів вкладників, участь у різних економічних програмах, що сприяють розвитку економіки України.

КБ «Тавридабанк» має великий досвід співпраці з провідними виробничими підприємствами, з виробниками сільськогосподарської продукції як щодо кредитування, так і щодо сприяння пошуку шляхів розв'язання фінансово-господарських проблем клієнтів.

Кількість клієнтів банку за поточний рік збільшилася в 10 разів.

За останній рік значно зросли власні ресурсні можливості КБ «Тавридабанк».

З початку поточного року статутний капітал банку зріс із 57 млрд. крб. (570 тис. грн.) до 2400 тис. грн. Кошти, зосереджені в банку, вкладаються в надійні економічні проекти та державні цінні папери, що надає можливість отримувати стабільні прибутки, які на 01.11.1996 р. становили 1119 тис. грн. Найбільша частина доходів Банку — проценти за наданими кредитами, що становлять 1 569 тис. грн. Інші статті доходів:

валютні операції — 161 тис. грн.;

розрахунково-касові послуги — 95 тис. грн.;

доходи від операцій з цінними паперами — 42 тис. грн.;

інші доходи — 38 тис. грн.;

Витрати банку за поточний рік становили 786 тис. грн.

Свою діяльність КБ «Тавридабанк» будує на суворому дотриманні економічних нормативів Національного банку України, що дозволяє захистити кошти засновників та клієнтів Банку.

Свій майбутній розвиток банк вбачає в подальшому розширенні спектра послуг та поліпшенні їхньої якості, в участі своїми коштами в діяльності виробничих та комерційних підприємств, з метою впровадження передових технологій, розвитку ринкових відносин та підвищення рівня економічного розвитку країни.

Баланс КБ «Тавридабанк» на 31.12.95 р.

АКТИВ	тис. грн.	ПАСИВ	тис. грн.
1. Кошти на кор. рахунку	538,3	1. Сплачений статутний фонд	571,8
2. Кошти в касі банку	34,7	2. Резервний фонд	3,98
3. Кредити, видані банком	112,0	3. Спеціальний фонд	0,89
4. Основні засоби та вкладення	27,9	4. Інші фонди	30,0
5. Капітальні вкладення	55,2	5. Вклади та депозити юридичних та фізичних осіб	35,93
6. Відвернені кошти	19,8	6. Розрахункові та інші рахунки підприємств та установ	39,43
7. Інші активи	30,0	7. Доходи банку	10,8
		8. Прибуток банку	2,1
		9. Інші пасиви	123,1
Баланс	818,2	Баланс	818,2

Баланс КБ «Тавридабанк» на 30.09.96 р.

АКТИВ	тис. грн.	ПАСИВ	тис. грн.
1. Кошти на кор. рахунку	577,7	1. Сплачений статутний фонд	2400,0
2. Кошти в касі банку	639,1	2. Резервний фонд	38,1
3. Кредити, видані банком	3487,5	3. Спеціальний фонд	45,8
4. Розрахунки в валюті	7,7	4. Інші фонди	783,9
5. Основні засоби та вкладення	616,0	5. Вклади та депозити юридичних та фізичних осіб	287,6
6. Відвернені кошти	963,0	6. Розрахункові та інші рахунки підприємств та установ	855,9
7. Операції з цінними паперами банку	177,1	7. Розрахунки за операціями банку	64,1
8. Розрахунки за операціями банку	37,0	8. Прибуток банку	963,0
9. Інші активи	0,4	9. Інші пасиви	1067,1
Баланс	6505,5	Баланс	6505,5

Стратегічні напрями розвитку Банку:

1. Пріоритетний захист інтересів клієнтів та учасників Банку.
2. Зміцнення фінансової стабільності Банку.
3. Розширення обсягу валютних та фондових операцій.
4. Досягнення рівноваги в питомій вазі прибутків серед різних видів операцій, що здійснює Банк.
5. Нарощування активності банку на ринку банківських послуг шляхом розширення клієнтури, обсягів та якості послуг, що надає Банк.

Дані про випуск акцій

Рішення про випуск акцій Акціонерного банку «Тавридабанк» було прийнято зборами учасників (протокол № 25 від 13 серпня 1996 р.).

Раніше емісії акцій Банк не здійснював.

Засновниками Банку є юридичні особи України, такі, як відкрите акціонерне товариство «Запорізький абразивний комбінат», «Державна акціонерна енергозбережувальна компанія «Запоріжжя обленерго», акціонерне товариство «Запорізький втормет», закрите акціонерне товариство «Запорізький м'ясокомбінат», державне комунальне підприємство «Водоканал», закрите акціонерне товариство «Автотранссервіс», товариство з обмеженою відповідальністю «Олександр. ЛТД».

Метою випуску акцій є збільшення обсягів активних операцій Банку, вкладення коштів в ефективні та надійні проекти, розвиток Банку.

Загальний обсяг емісії — 2 704 750 гривень.

Категорія акцій — прості іменні акції.

Привілейовані акції не випускаються.

Кількість акцій — 54 095 шт.

Номінальна вартість акцій — 50 гривень кожна.

Усі акції буде випущено однією серією — А - 01, де А — прості іменні акції, 01 — номер емісії.

Порядкові номери — від 00001 до 54095.

Форма випуску акцій — безпаперова, у вигляді електронного запису.

Ведення реєстру власників акцій доручено ТОВ «Хортиця-Консалтинг» (дозвіл Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку № 123).

Акціонери мають право:

брати участь в управлінні справами Банку (голосування провадиться за принципом: одна акція — один голос);

одержувати частку прибутку пропорційно кількості викуплених акцій;

придбавати на пріоритетній основі додатково випущені акції;

брати участь у розподілі майна в разі ліквідації Банку.

Виплата дивідендів акціонерам здійснюватиметься один раз на рік за підсумками діяльності Банку згідно з рішенням Загальних зборів акціонерів. Термін передплати акцій: з 16 грудня 1996 року до 23 грудня 1996 року.

Місце передплати: 330084, Запоріжжя, Запорізький абразивний комбінат.

У разі відмови від випуску акцій особам, що передплатили акції, повертаються внесені суми не пізніш як через 30 днів після завершення передплати.

У разі, якщо передплата на акції перевищує розмір Статутного фонду, засновники можуть відхиляти зайву передплату. Відмову у передплаті здійснюють згідно з переліком передплатників з кінця переліку.

У разі, якщо засновники не відхиляють зайву передплату, рішення про прийняття чи відмову в зайвій передплаті приймають Установчі збори. У разі відмови засновниками або Установчими зборами у зайвій передплаті внесені суми повертаються у порядку, передбаченому чинним законодавством.

Рішення про затвердження результатів передплати на акції КБ «Тавридабанк» буде прийнято на Загальних зборах засновників, які відбудуться 24 грудня 1996 р.

Акції продають за номінальною вартістю.

Передплатниками акцій можуть бути юридичні та фізичні особи.

Згідно з вимогами НБУ юридичні особи можуть придбавати акції за рахунок власних коштів, що знаходяться в їхньому розпорядженні після сплати податків та процентів за банківський кредит.

Громадяни, у разі придбання акцій на суму, котра перевищує сто неоподаткованих мінімумів заробітної плати і більше, подають до установи Банку довідку Державної податкової інспекції, що свідчить про наявність доходів, достатніх для внесення заявлених коштів у Статутний фонд банку.

Оплата акцій має здійснюватися лише у грошовій формі з додержанням порядку, передбаченого чинним законодавством.

До дня скликання Установчих зборів особи, які підписалися на акції, мають внести з урахуванням попереднього внеску не менш як 30 відсотків номінальної вартості акцій. На підтвердження внеску видаються тимчасові свідоцтва.

У рахунок оплати засновником номінальної вартості належних йому акцій зараховують внесену ним грошову суму у Статутний фонд товариства з обмеженою відповідальністю Комерційний банк «Тавридабанк». Водночас здійснюється обмін свідоцтв учасників про внесення вкладу до статутного фонду банку — товариства з обмеженою відповідальністю на тимчасові свідоцтва банку — відкритого акціонерного товариства.

Акція є неподільною. У разі, коли одна й та сама акція належить кільком особам, усі вони визначаються одним власником і можуть здійснювати свої права через одного з них або через спільного представника.

Передача акціонерами права власності на акції не може бути здійснена до моменту реєстрації випуску акцій у державній комісії з цінних паперів та фондового ринку.

Приймаючи рішення про придбання акцій Акціонерного банку «Тавридабанк», слід враховувати такі фактори ризику: загальне погіршення економічного стану в Україні; можливість несподіваної зміни податкової політики держави; інші обставини, які за умов нестабільного стану економіки та політики передбачити неможливо.

Банк послугами торговців цінними паперами не користується.

За довідками звертатися до правління Банку за адресою: 330084, Запоріжжя, Запорізький абразивний комбінат, тел. (0612) 65-30-26.

Голова правління КБ «Тавридабанк»
С. Крилова

Міністерство України у справах науки і технологій оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

— начальників головних управлінь;
— заступників начальників головних управлінь;
— начальників управлінь;
— заступників начальників управлінь;
— начальників відділів;
— заступників начальників відділів;
— головних та провідних спеціалістів;
— спеціалістів 1-ї категорії.

У конкурсі можуть брати участь висококваліфіковані фахівці з вищою освітою, котрі мають знання та практичний досвід роботи в підрозділах зазначеної галузі, на заміщення посад яких вони претендують.

До заяви про участь у конкурсі додаються: особовий листок з обліку кадрів, автобіографія, копії документів про освіту тощо.

Термін прийому заяв — один місяць з дня опублікування оголошення про конкурс.

За довідками звертатися за адресою:
252133, Київ, вул. Щорса, 31, відділ кадрів.
Телефон: 264-18-08.

ВАТ «Тернопільський авторемонтний завод»
повідомляє, що перші загальні збори акціонерів відбудуться 30 січня 1997 року о 13-00 годині за адресою: Тернопіль, вул. Текстильна, 28.

Порядок денний:

1. Інформація про роботу ВАТ «Тернопільський авторемонтний завод».
2. Внесення змін до статуту АТ.
3. Розгляд та затвердження внутрішніх нормативних актів ВАТ.
4. Вибори керівних органів товариства.

Реєстрація учасників — з 9-00 до 12-00.

Ліквідується ТзОВ-НВП «Теком» /Львів, вул. Криворізька, 50/36; тел. 42-90-55/. Претензії кредиторів приймають протягом двох місяців з дня опублікування оголошення.

До відома громадськості

ТОВ СП «Росукратом» звернулось до Національної комісії з питань регулювання електроенергетики України з проханням видати ліцензію на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії за неврегульованим тарифом на території України.

Поштова адреса: 252056, Київ, вул. Польова, 24.

Тел.-факс: 441-47-66.

ТОВ «ЕКА», зареєстроване Печерською держадміністрацією Києва за № 0887921 ЛТД від 17.03.94 р., ідентифікаційний код 20033823, оголошує про свою ліквідацію.

Претензії приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення за тел. 435-02-91.

Інформація про третій випуск акцій

АКЦІОНЕРНИМ БАНКОМ «ВІКТОРІЯ»

I. Характеристика емітента

Акціонерний банк «Вікторія» (скорочено АБ «Вікторія», надалі Банк).

Банк зареєстровано Національним банком України 17 жовтня 1991 року за № 40 у формі товариства з обмеженою відповідальністю, 16 листопада 1995 року. Банк реорганізований у відкрите акціонерне товариство.

Місцезнаходження Банку: 280000, Хмельницький, вул. Гагаріна, 5.

Банк здійснює обслуговування підприємств і організацій усіх форм власності, а також громадян.

На момент прийняття рішення про третій випуск акцій сплачений і зареєстрований статутний фонд складає 600 000 гривень, сформований за рахунок двох випусків акцій.

Чисельність службовців станом на 1 жовтня 1996 р. —31 чоловік.

Органами управління Банку є: загальні збори акціонерів, рада Банку, правління Банку.

Голова ради Банку — Телега Олексій Іванович, генеральний директор АТВТ «Хмельницькголовпостач».

Показники балансу Банку станом на 1 січня 1996 року

АКТИВ	млн. крб.
1. Каса	2357
2. Кореспондентський рахунок в НБУ	40414
3. Кредити, надані банком	34568
4. Дебітори	17
5. Основні фонди банку	1087
6. Інші активи	13812
Всього актив	**92255**
ПАСИВ	**млн. крб.**
1. Статутний фонд	30000
2. Резервний фонд	410
3. Інші фонди	3278
4. Розрахункові та інші рахунки клієнтів	41593
5. Депозитні рахунки, в т. ч. вклади громадян	1082
6. Прибуток банку	9468
7. Інші кредитори	4320
8. Інші пасиви	2104
Всього пасив	**92255**

Показники балансу банку станом на 1 жовтня 1996 року

АКТИВ	коп.
1. Каса	8112-45
2. Кореспондентський рахунок в НБУ	168630-60
3. Кредити, надані банком	494255-51
4. Дебітори	34901-54
5. Основні фонди банку	123914-04
6. Інші активи	122248-58
Всього актив	**952062-72**
ПАСИВ	**коп.**
1. Статутний фонд	600000-00
2. Резервний фонд	7324-71
3. Інші фонди	138378-49
4. Розрахункові та інші рахунки клієнтів	23707-53
5. Депозитні рахунки, в т. ч. вклади громадян	20002-67
6. Прибуток банку	96441-69
7. Інші кредитори	38331-57
8. Інші пасиви	27876-06
Всього пасив	**952062-72**

Голова правління Банку — Попова Тетяна Яківна. Освіта вища економічна, стаж роботи в банківській системі —13 років.

Головний бухгалтер — Подольська Надія Данилівна, освіта вища економічна, стаж роботи в банківській системі — 28 років.

Аудиторська перевірка діяльності Банку здійснюється аудиторською консультаційною фірмою «Орієнтир ltd», ліцензія № 0032 від 24.02.1994 р., адреса: Тернопіль, вул. Львівська, 1, кімн. 19.

II. Опис ділової діяльності

Основа політики Банку — надійність і прибутковість, розширення спектра банківських послуг як для юридичних, так і для фізичних осіб.

Банк має дозвіл Міністерства фінансів України на здійснення діяльності з випуску і обігу цінних паперів від 15 січня 1996 р. № 857 і дозвіл на здійснення діяльності як депозитарію від 18 грудня 1995 р. № 137.

Банк має філію в селі Вовківці Борщівського району Тернопільської області.

З моменту реєстрації адміністративні та економічні санкції на Банк не накладались.

Протягом всього періоду існування Банк забезпечує ліквідність балансу та додержується показників платоспроможності.

III. Дані про емісію цінних паперів

Загальними зборами акціонерів прийнято рішення (протокол № 6 від 12 листопада 1996 р.) про збільшення статутного фонду Банку до 2 400 000 гривень (два мільйони чотириста тисяч) за рахунок третього випуску і продажу простих іменних акцій у кількості 180 000 (сто вісімдесят тисяч) штук по 10 (десять) гривень кожна серії В-03, №№ 00001—180 000. Загальний обсяг емісії 1 800 000 (один мільйон вісімсот тисяч) гривень. Реалізація акцій проводиться за ціною, не нижче номінальної, емітентом, крім того, сплачується держмито та витрати з випуску цінних паперів. Акції банку випускаються в паперовій формі.

Термін передплати на акції з 20.12.1996 р. до 20.06.1997 р. У випадку досягнення 100% рівня передплати достроково, загальні збори акціонерів приймають рішення про її затвердження.

Фінансові результати, отримані внаслідок третьої емісії акцій, буде використано на формування статутного фонду.

Акції можуть придбати юридичні і фізичні особи. Частка будь-кого з акціонерів Банку за сумою акцій не може перевищувати 35 відсотків статутного фонду.

Засновниками Банку є 5 юридичних осіб. Засновники Банку є власниками 32503 простих іменних акцій на суму 325030 грн., що складає 54% від сплаченого статутного фонду, решта у акціонерів Банку.

Акції купуються на підставі договору з Банком.

Акції сплачуються в гривнях.

Запланований курс акцій 10 гривень.

Після оплати повної вартості заявлених акцій і реєстрації підсумків проведення передплати власникові акцій видається відповідний сертифікат, який містить дані про емітента та акціонера.

Володар акцій має право:

самостійно продавати, передавати, заповідати, давати під заставу акції з обов'язковою реєстрацією зміни володаря в Банку;

одержувати дивіденди згідно з номінальною вартістю акцій;

брати участь у загальних зборах акціонерів особисто або через представника;

інші права, передбачені Законом України «Про цінні папери і фондову біржу» та статутом Банку.

У разі перевищення розміру оголошеної підписки або недосягнення рівня підписки, збори акціонерів затверджують її на рівні фактичного внеску.

Відповідно до вимог чинного законодавства, Банк не бере на себе зобов'язань з гарантованого викупу своїх акцій у своїх акціонерів.

Виплата дивідендів по акціях проводиться згідно із статутом і положенням про акції один раз на рік за юридичною адресою Банку. Розмір дивідендів визначається за прийнятою методикою, виходячи з прибутку, визначеного загальними зборами акціонерів.

Акціонери Банку мають такі пільги:

першочергове придбання акцій наступних випусків;

купівля акцій за номінальною вартістю на нараховані дивіденди;

можливість отримання протягом року одного кредиту під заставу акцій Банку.

IV. Перелік та результати попередніх емісій

Банком «Вікторія» здійснено в 1995 р. першу емісію акцій. Першу емісію було зареєстровано в Міністерстві фінансів України 12 січня 1996 р., реєстраційний № 23/1/96 на суму 30 000 000 000 крб. (триста тисяч гривень), 30 000 штук простих іменних акцій номіналом 1 000 000 крб. (десять гривень) кожна. В 1996 році здійснено другу емісію акцій, яка зареєстрована в Державній комісії з цінних паперів та фондового ринку 11 листопада 1996 р., реєстраційний № 113/1 на суму 30 000 000 000 крб. (триста тисяч гривень), 30 000 штук простих іменних акцій номіналом 1 000 000 крб. (десять гривень) кожна. Всі акції реалізовано за ціною, не нижче за номінальну вартість.

V. Фактори ризику

Приймаючи рішення про придбання акцій банку «Вікторія», покупець повинен врахувати такі фактори ризику:

зміни економічної ситуації в Україні;

зміни в законодавстві про діяльність комерційних банків;

форс-мажорні обставини.

Передплата на акції проводиться Банком самостійно, без посередників за місцезнаходженням головного банку: 280000, Хмельницький, вул. Гагаріна, 5.

Філії банку «Вікторія»: 283650, Тернопільська обл., Борщівський р-н, с. Вовківці.

INTERNATIONAL RENAISSANSE FOUNDATION

are pleased to announce the open for the following programs for 1997/98 Academic Year:

Each scholarship provides tuition fees, a stipend to cover living costs and return travel to the home country.

Edinburgh university One-Year Post-Graduate Fellowships

The scholarship aims to provide opportunities for post-graduate study in the field of humanities in the United Kingdom.

Appplicants must meet the following criteria: the scholarships are open for scholars who are registered for or planning to take up doctoral study. Strong English ability is required.

Application Deadline: December, 26, 1996

Central European University

Post-Graduate Fellowships

The Central Europe University (CEU) is an international institutoin for post-graduate study and research. CEU has an absolute charter from the Board of Regents of the State of New York.

Master's Programs: Economics (2 year program, year 1 at the Univesirty of Essex, UK), Environmental Sciences and Policy, History, International Relations and European Studies, Legal Studies, Medieval Studies, Political Science (Budapest, Hungary), Sociology (Warsaw, Poland).

Interdisciplinary Certificate Programs: Gender Studies, Social Theory, Southeast European Studies (Budapest, Hungary) for CEU graduates only.

Applicants must meet the following criteria: a university or college degree and English proficiency. Additional departmental requirements may apply.

Application Deadline: January, 25, 1997

The virtual university

Undergraduate Exchange Program

A one-year non-degree study program in the US.

Applicants must meet the following criteria:

— Currently studying: American Studies, Art History, Englist literature, Classical Studies, Cultural Anthropology, International Relations, History, Political Science, or Sociology at the undergraduate level.

— Applicants must be enrolled in Ukrainian university (2—3 year), have an outstanding academic record and fluent English.

— Have spent previous two years in Ukraine and have not attended high school in the US.

Application Deabline: January, 10, 1997

For additional information and applications material, please contact: Marianne Skouratovska, Kyiv, Chervony Korpus T. Shevchenko University, room 203.

Tel: (380-44) 225-2251, 221-3276.
Dnipropetrovsk: tel.: (0562) 42-35-78 (Oleksander Makarenko);
Donetsk: tel.: (0622) 95-20-65 (Andrey Solovyov);
Kharkiv: tel.: (0572) 12-82-27 (Natalia Bulhakova);
Lviv: tel./fax: (0322) 27-18-57 (Olena Klimova);
Odessa: tel.: (0482) 23-64-27 (Laryssa Shevchenko);
Simferopol: tel.: (0652) 25-94-42 (Yuriy Bulavintsev).

Арбітражний суд Волинської області (263000, Луцьк, вул. Грушевського, 30) порушив справу про банкрутство відкритого акціонерного товариства виробничо-торговельної фірми «Турія».

Юридична адреса: 264410, Волинська область, Ковель, вул. Сагайдачного, 10; р/рахунок № 467131 у відділенні Західноукраїнського комерційного банку м. Нововолинська.

Претензії кредиторів приймають у місячний термін з дня опублікування оголошення.

По заявлению Государственной налоговой инспекции Краматорска арбитражным судом Донецкой области (340105, Донецк, бульвар Пушкина, 34) 15 октября 1996 г. возбуждено дело №22-3-14Б о признании банкротом малого частного предприятия «Вариант», расположенного в Краматорске Донецкой области, ул. Новосибирская, 33, расчетный счет № 468057 в Краматорском отделении акционерного коммерческого Проминвестбанка.

По заявлению государственной налоговой инспекции Краматорска арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, бульвар Пушкина, 34) 15 октября 1996 г. возбудил дело № 33/3-13Б о признании банкротом производственно-коммерческого общества с ограниченной ответственностью «Уверенность», расположенного в Краматорске Донецкой области, ул. Дворцовая, 46-80, расчетный счет № 467103 в Краматорском отделении акционерного банка «ИНКО».

Арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, б. Пушкина, 34) возбудил дело № 8-2/8б о признании банкротом шахтоуправления Куйбышевского ПО «Донецкуголь».

Юридический адрес: 340008, Донецк, р/с 205403 в Куйбышевском филиале АК ПИБ г. Донецка, МФО 334408.

Претензии кредиторов принимаются в месячный срок со дня опубликования данного объявления.

Зміни до інформації про випуск акцій АТВТ «Фуршет»

Строки передплати на акції АТВТ «Фуршет» з 3 квітня до 3 жовтня 1996 року.

Гучні веселощі — тяжке похмілля?

Наближаються свята, а відтак і тривалі посиденьки, застілля. Справи приємні, однак наступного дня вони часто-густо обертаються головним болем і цілком неробочим настроєм. Отож для тих, хто хоче завжди перебувати у добрій формі, гадаємо, стануть у пригоді деякі поради.

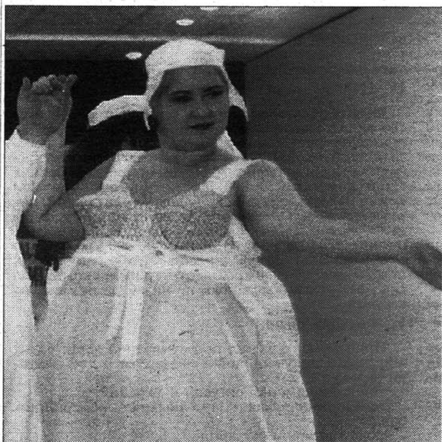
За твердженням медиків, дія алкоголю прямо пропорційна кількості випитого. Для організму однаково, чи ми випили пиво, вино чи інший спиртний напій. Вирішальним є те, скільки чистого алкоголю маємо в організмі. За кількістю алкоголю в крові можемо встановити, скільки часу потрібно для того, щоб він розщепився в печінці.

На пляшках із спиртними напоями, як правило, зазначається, скільки процентів алкоголю міститься в ньому. Якщо 40-градусна горілка, отже, в літрі 400 грамів алкоголю. Щоб вирахувати процент алкоголю в пиві, насамперед треба градуси поділити на 3. Таким чином 10-градусне пиво — це 3-відсотковий розчин, 12-градусне — 4-відсотковий. У літрі пива буде 30 грамів алкоголю (10-відсоткове) чи 40 (12-відсоткове), а в півлітрі — 15—20 грамів.

Печінка потребує однаковий час для розщеплення алкоголю, незважаючи на те, чи його було випито на голодний шлунок, чи після їжі. Випитий після їжі алкоголь повільніше всмоктується. Фізичне навантаження, коли поліпшується кровообіг, стає швидшим дихання, діяльність серця і обмін речовин, —сприяє незначному прискоренню виведення алкоголю. Оскільки під час сну всі ці процеси уповільнюються, уповільнюється також розщеплення алкоголю печінкою.

Печінка встигає протягом однієї години розщепити приблизно 7 грамів алкоголю. Для орієнтації наводимо табличку, з якої видно, скільки треба чекати, аби протверезіти:

Кількість випитого	Градуси	Проценти	Кількість алкоголю	Час розщеплення
0,5 л пива	7	2%	10 г	90 хвилин
0,5 л пива	10	3%	15 г	120 хвилин
0,5 л пива	12	4%	20 г	180 хвилин
0,2 л вина	8—12	середнє 10%	20 г	180 хвилин
0,05 л горілки	40	—	20 г	180 хвилин

Тим, кому хочеться осиної талії

Секрети вроди

Кожна людина, яка має зайву вагу, намагається її позбутися. Але оскільки запобіжним заходом проти ожиріння є раціональне харчування, то, звісно, не варто зловживати солодощами, виробами й стравами з борошна, жирною їжею тощо. Тож аби схуднути, доцільно проводити раз на тиждень так звані розвантажувальні дні.

М'ясний день

Його меню складається з 350 грамів нежирного і несолоного вареного м'яса і гарніру із свіжої або промитої квашеної капусти. За день можна випити дві склянки кави з 50 г молока і дві склянки відвару шипшини. Це дає 850 калорій. За добу вага знижується у середньому на 650 г.

Овочевий день

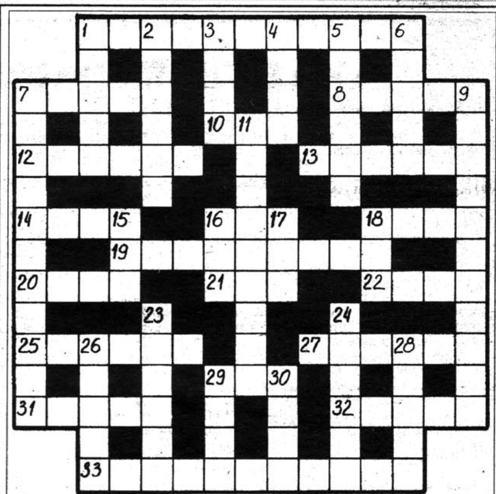
До меню входить 1,5 кг сирих овочів (капуста, морква тощо). З'їсти їх треба за 5 прийомів. Для заправи можна взяти столову ложку олії.

Молочний день

Можна випити 6 склянок молока, яке дасть 800-900 калорій. Ця дієта сприяє зниженню ваги на 500-600 г за добу.

Яблучний день

На 5 прийомів призначають 1,5 кг яблук.

КРОСВОРД

По горизонталі: 1. Перша друкована антологія української поезії, що вийшла 1790 року в Почаєві. 7. Сибірський олень. 8. Велика проїзна дорога. 10. Титул феодального правителя у тюркських і монгольських народів. 12. Посланець австрійського імператора Рудольфа II на Січ, автор щоденника, який містить відомості про Україну кінця XVI ст. 13. Книга Гомера. 14. Українська газета, яка виходила у Львові в 1880—1939 роках. 16. Назва пивного бару в Англії. 18. Видатний угорський композитор. 19. Повість Бориса Харчука. 20. Рух руки, який супроводжує мову людини. 21. Титул бога Сонця у пелазгів. 22. Місто в нинішній Польщі, засноване українським королем Данилом. 25. Хімічний елемент. 27. Майстер, який виготовляє посуд із глини. 29. Поширена назва сполуки, що є головним носієм генетичної інформації живих організмів. 31. Італійський архітектор, автор проекту будинку ЮНЕСКО у Парижі. 32. Видатний російський письменник. 33. Непідвладність місцевій церковній владі у православ'ї, православний аналог абатства.

По вертикалі: 1. Вавилонський історик IV—III ст. до Р. Х. 2. Персонаж однієї з найдавніших українських дум. 3. П'єса Володимира Винниченка. 4. Азотовмісна органічна сполука, похідна аміаку. 5. Пісня Павла Зіброва. 6. Героїня повісті Валер'яна Підмогильного «Третя революція». 7. Український скульптор у Канаді, автор пам'ятника Тарасові Шевченку у Вашингтоні. 9. Перша резиденція українських козацьких гетьманів, надана козакам королем Стефаном Баторієм. 11. Коштовний камінь, який вважається оберегом мандрівників, особливо мореплавців. 15. Трилогія Уласа Самчука. 16. Англійський поет XVIII ст. 17. Плавучий причал, до якого швартують невеликі судна. 18. Легендарний предок поляків. 23. Посол Венеціанської республіки у Богдана Хмельницького, автор записок про Україну. 24. Судно, на якому врятувався Ной. 26. Українське чоловіче ім'я. 28. Країна в Європі. 29. Видатний французький модельєр. 30. Короткий відеофільм, що є ілюстрацією до пісні.

Відповіді до кросворда, надрукованого 30 листопада

По горизонталі: 5. Колесо. 6. Курбас. 10. Юнга. 11. Назарет. 12. Янус. 13. Стікс. 17. Свема. 19. Ярослав. 20. Мишкін. 21. Цербер. 25. «Зенітка». 26. Олень. 27. Айова. 30. Сват. 32. Страдія. 33. Стус. 34. Боярка. 35. Поклад.

По вертикалі: 1. Рода. 2. Гейне. 3. Крути. 4. Майя. 7. Гнатюк. 8. Маруся. 9. Гурман. 14. Канигін. 15. Архімед. 16. Ханенки. 18. Вересай. 22. Мальва. 23. Тіціан. 24. Довбуш. 28. Іскра. 29. Рябко. 31. Трон. 33. Скат.

Василь БАБУХ,
«Голос України»

Крісло монарха в Чернівцях

В обласному художньому музеї з'явився новий експонат — різьблене крісло, виконане в стилі модерн. Колись його виготовили буковинські майстри для австрійського цесаря Франца-Йосифа. Але пізніше монарх подарував його українській греко-католицькій церкві у Відні.

Австрійські урядовці вирішили повернути дорогий виріб на Буковину. Вони привезли розкішне крісло в Чернівці й офіційно, в присутності працівників Національної комісії з питань повернення культурних цінностей в Україну, передали на зберігання в художній музей.

Родовід картярської колоди

Батьківщиною гральних карт вважають Стародавній Китай. Перші карти були дуже вузькі, продовгуваті, розміром близько 9 см х 1,5 см. Їх виготовляли не лише з паперу, а й з кісток, дерева, шовку, пластини. Карти було марковано числом від 1 до 14. Кожна з чотирьох мастей означала пору року або частину світу.

Зовсім інші були давньоіндійські карти — невеликі кружечки з лакованої клейонки. Очевидно, це були перші карти з зображенням людських фігур. Мастей тут уже 8, кожна з них означала певну групу, социум, масть очолював візир або монарх. Індійська колода налічувала 96 карт.

Перші європейські карти — італійські, або точніше, венеціанські — були значно більші за розміром не лише китайських, а навіть сучасних — 22 см х 9 см. До того ж, розмір залежав від чину карти. Масті в середньовічній венеціанській колоді були такі: чаші, динарії, мечі, палиці, грації, стихії, знаки Зодіаку, а також очкові — від «десятки» до «двійки». Були колоди із 78, 84 карт, а флорентійську складали 96 карт.

У Франції карти з'явилися наприкінці XIV століття, а на початку XV остаточно устaлився тип мастей, які використовують донині: «кер» — чирва, «каро» — бубна, «трефль» — «пік». Кожна «фігурна» карта тут була «персоніфікована». Так, король піковий звався Давидом, і як біблійного володаря його зображали з музичним інструментом. Пікова дама звалася Палладою, богинею перемоги, мудрості. Під час Великої буржуазної революції королів замінили символами війни, торгівлі, миру, мистецтв, дам — на жіночі фігури: свободи, віросповідань, друку, шлюбу, промислу. Хоробрих валетів теж викинули, а їх місце посіли фігури рівності: класів, прав, обов'язків, рас.

Одна з найбільш ранніх версій тлумачення мастей належить французькому священику Менестрьє (1704 р.), який вважав, що гра в карти — це своєрідний відбиток соціального антагонізму, політичної боротьби кланів, груп, класів у суспільстві. І висновки кюре: «кер» (чирва) — символ «людей серця» — священиків, «каро» (бубна) — бюргерів, долівки житла яких, мовляв, викладені кахляними ромбами, «трефи» — не що інше як листок конюшини, що росте на полях селян, а «піка» — символ зброї, дворянства.

На малюнку: китайська карта XIX століття.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ **Рукописів не повертаємо.**
◊ **Листування з читачами — тільки на сторінках газети.**

◊ **За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.**
◊ **Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.**
◊ **За точність викладених фактів відповідальність несе автор.**

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 228890.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311230.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.